ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 189

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 30.—	Ἐξάμ. δρ. 15
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» » 60.—	» » 30
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: 50 λεπτὰ ἡ λέξις. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς πολεμιστὰς 30 λεπτὰ ἡ λέξις. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΒΛΕΜΑ ΠΑΡΑΠΟΝΟΥ

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

11 Αὐγούστου.— Ἀνατολὴ ἡλίου 5. 45'. Δύσις 7. 12'. Δύσις Γουναρισμοῦ συνεχὴς καὶ ἀδιάλειπτος. Σελήνη νέα, καθ' ἃ λέγεται, ἀλλ' οὐδαμοῦ τοῦ ὁρίζοντος ἐμφανίζεται, ἀγγουμένης τῆς τύχης της· καὶ ἄλλους μὲν κατεσχέθη ὑπὸ τοῦ κονσόρτσιουμ, ἐκλαβόντος αὐτὴν ὡς ἀργυροῦν νόμισμα, κατ' ἄλλους δὲ ἐφωπλισθὴς ἰδὼν ταύτην ποιοῦσαν τροττουὰρ εἰς τὰ οὐράνια πεζοδρόμια, τὴν ἐξέλαβε ὡς καξιμαδὸ καὶ τὴν ἀπήγαγε, κατὰ τὰ εἰωθότα, εἰς Σκαραμαγκᾶν· διὸ καὶ ἐκεῖ μεταβαίνουσιν ὅσοι θέλουν νὰ τὴν ἰδοῦν. Ὁπωσδήποτε ὁ φωτισμὸς τῆς πόλεως διὰ τῶν δημοτικῶν φανῶν καὶ τῶν ἄρθρων τῶν ἐφημερίδων διενεργεῖται ἀπροσκόπτως. Ἐμφάνισις ἀστέρων ἐπὶ σκηνῆς 10. 30'. Δύο ἐκ Βιέννης διάττοντες, ἐμφανισθέντες εἰς τὰ «Διονύσια», συγκεντρώνουν καθ' ἑσπέραν πολὺν κόσμον. Θερμοκρασία *μεγίστη* 39 ὑπὸ μασχάλην πυρέσσοντος καὶ 42. 3' ὑπὸ τὸν ἥλιον. Ὑπὸ σκιὰν δὲν ὑπάρχει, διότι οὐδαμοῦ ἄνευ σκεται σκιὰ ὀρθωφροσύνης εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ὑποργῶν. *Μέση* χαμηλὴ διὰ τὰς κυρίας. *Ἐλαχίστη* δὲν ὑφίσταται. Ὑγρασία ὀλίγη εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ πολλὴ εἰς τοὺς πόδας τῶν γεσπολούτων. Ἄνεμος ὀλίγος ἐπίσης εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ πολὺς εἰς τὰ μυαλὰ τῶν συμπολιτῶν. Θάλασσα ἀνὰ τὸ Αἰγαῖον καὶ τὸ Ἰόνιον πέλαγος γαληνιαία, ἀνὰ δὲ τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν Ὑπουργείων λίαν τεταραγμένη. Ναυάγια σημειοῦνται πολλὰ ἐν τῷ ὠκεανῷ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐνανάγησεν αὐτανδρος καὶ ἡ Διάσκεψις τοῦ Λονδίνου διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς τύχης τῆς Ἰωνίας. Ἰωνία της ἡ μνήμη! Φωτεινὸν μετέωρον σαλαγίσαν εἰς τὸ στερέωμα μὲ κατεύθυνσιν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων ἀλλοῦν πυροτέχνημα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπολογισμός. — Ὁ καύσων κατὰ τὰς δύο ἑβδομάδας ὑπῆρξε προτοφανὴς διὰ τὴν Ἑλλάδα, δίκην ἐμπόρου μὴ αἰσχοκερδοῦς. Συνεπείᾳ τούτου ἄπαντες οἱ Ἀθηναῖοι μετεβλήθησαν εἰς γαμβροὺς ξεροψημένους. Ἐπίσης τὸ ψωμί, ἂν καὶ μὴ ξεροψηνόμενον ὑπὸ τῶν φουγαράων διὰ νὰ ζωγίζῃ βαρύτερον, ἔγινε ὅμως μελαχροινόν, ὑποβληθὲν κατὰ συμβουλὴν τοῦ κ. Μερκούρη εἰς ἡλιοθεραπείαν. Ὡσαύτως εἰς ἡλιοθεραπείαν ὑποβάλλονται ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Ἀνθολογίας τῶν Νέων». Ἰσχυρὰ σεισμικὴ δόνησις ἐσημειώθη εἰς τὸ Μέθανα, τηλεγραφικῶς δ' ἀνηγγέλθη ἐκ τοῦ «Μαύρου Γάτου» ἐμφάνισις τέρατος μὲ χίλια χέρια, ἑκατὸ στόματα καὶ οὐδεμίαν γλῶσσαν, Ἀργότερα ἐξηκριβώθη ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Νουμᾶ». Παρ' ὅλον τὸν καύσωνα, ἐξακολουθεῖ ἡ ἀπαγόρευσις τῶν μπαλμίζε, ἐνῷ ἡ μίζε Κυβέρνησις ἐπιτρέπεται ἀκόμη. Διὰ νὰ μὴ σχηματίζωνται ρεύματα καὶ συναχώνονται τὰ πορτοφόλια τῶν συμπολιτῶν, ὁ κ. Στράτος διέταξε τὸ κλείσιμον τῶν χαρτοπαιγνίων. Ἐκ τούτου κατηγανάκτησεν εἰς ἐφοπλισιὴς, ὅστις καὶ ηὐτοκτόνησεν εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας διὰ τὸ ἄδικον τοῦ τομέτρου, δι' οὗ ἠμποδίσθησαν οἱ χαρτοπαῖκται νὰ τὸν κλέβουν.

Καθ' ἃ διαδίδεται, οἱ τελευταῖοι καύσωνες ὀφείλονται εἰς θερμὸν ρεῦμα ἀέρος διερχόμενον κατ' αὐτὰς ἐξ Εὐρώπης ἀδιακόπως. Ἀντιθέτως μετὰ πολλῶν διακοπῶν διέρχεται τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα διὰ τῶν τροχιοδρομικῶν συρμάτων.

Λόγῳ τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας, ἄναψαν οἱ θυμοὶ τῶν συμπολιτῶν καὶ καθημερινῶς σημειοῦνται φόνοι καὶ ἐπεισόδια. Εἷς ἀδελφὸς ἐφόνευσε τὴν ἀδελφήν του, ὅλως ἀδικαιολογήτως, διότι νοσοκόμος οὖσα, περιέθαλπε μετὰ στοργῆς τοὺς τραυματιζομένους ὑπὸ τῶν φλογερῶν βλεμμάτων της. Ἐπίσης σκαραξικάρδιον δράμα, ὀφειλόμενον εἰς τὸν δαιμόνιον κ. Ταγκόπουλον, ἐξετυλίχθη πρὸ τινος ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Ἀθήναιον». Οἱ θεαταὶ ἐμφοβοι ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Ὁ δράστης ἐδάγκασε τὸν χωροφύλακα ὅστις ἀπεκειράθη νὰ τὸν συλλάβῃ.

Μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ζέσης καὶ τῶν Μενιδιατῶν πολλαὶ ἠχοκαῦαι δισσὼν ἐσημειώθησαν. Οἱ Ἀθηναῖοι βλέπουν τὴν νύκτα φλογώδη κα-

πνὸν ἀναδιδόμενον ἐκ τῶν γύρω δασῶν, ἀλλ' οὐδαμῶς βλέπουν καπνὸν ἀναδιδόμενον ἐκ τῶν στομάτων των, κατόπιν τῆς τρομερᾶς ὑπερτιμήσεως τῶν σιγαρέττων. Ὁ δήμαρχος Πειραιῶς κ. Πιναγιωτόπουλος, περιεχθεὶς φαίνεται ὑπὸ τῆς ζέσης, ἀκεπειράθη ν' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του. Ταχέως ὅμως συνελθὼν εἰς τὰ λογικά του, κατόπιν ψυχρολουσίας, ἀκεσύρθη.

Προβλέψεις. –Λέγεται ὅτι ὁ τρομερὸς καύσων θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλον τὸν Αὔγουστον ἐκτὸς ἐὰν βρέξῃ. Ἐξηκριβώθη ὅτι ἔβλαψε μὲν σοβαρῶς τὴν ἐλπὶ, θὰ ὠφελήσῃ ὅμως σημαντικῶς τὴν σταφίδα καὶ περισσότερον τὴν κεραστέαν, ἥτις ὡς γνωστὸν ἰδιάζουσαν τρέφει συμπάθειαν πρὸς τὰς κεφαλὰς τῶν Βενιζελικῶν. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων θεομηνιῶν, ἐνέσκηψεν ἐσχάτως εἰς τὴν χώραν μας καὶ ὁ φασισμός, ὀφειλόμενος εἰς τὸν κ. Καμπάνην, ὅστις ἔκρουσε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ. Πλὴν τῆς ἐλπῆς, ὁ καύσων ἔβλαψε καὶ ἄλλα ὀπωροφόρα δένδρα, ἤτοι τὰς ἀμυγδαλὰς καὶ τὰς σταφυλὰς τῶν συμπολιτῶν, πρισκομένας διαρκῶς ἔνεκα τῶν καιγομένων νεφῶν ποὺ πίνουν.

Ο ΠΥΜ

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΑΝΟΙΞΑΤΕ

Τὴν ἑπομένην τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὴν μικρὸν ἐκείνην μακεδονικὴν πόλιν, ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς Χρῆστος Σκιρουνᾶτος ἐτάθη μετὰ ζήλου εἰς ἔξερεύνησιν τοῦ ἐδάφους· ὅπου ἐπρόκειτο, διὰ λόγους ὑπηρεσίας, νὰ μείνῃ ἐπὶ τρίμηνον. Καὶ λέγων ἐξερεύνησιν, δὲν ἐννοῶ οὔτε γεωλογικήν, οὔτε ὀρυκτομικὴν βέβαια. Γι' αὐτὰ δὲν ἔδινε οὔτε δεκάρα χάρτινη ὁ ἀνθυπολοχαγός μας. Τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦσαν αἱ γυναῖκες.

Περιήλθε λοιπὸν ὅλα τὰ σοκάκια τῆς πόλεως καὶ κατέλιξε στὴ μικρὴ πλατεῖα, ὅπου ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔκαναν βόλτες ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ἐχωρίου φιλαρμονικῆς.

Ἀμέσως μὲ τὴν πρώτη βόλτα ὁ σκαθᾶτος δὸν Ζουὰν μας ἐκυαλάρισε μιὰ πολὺ πικάντικη μελαχροινή, ἡ ὁποία ἀνταπέδωκε μ' ἕνα ἀέιρατο χαμόγελο τὴν φλογερὰν ματιά του. Ἡ δευτέρα ὅμως βόλτα τὸν περιήγαγε εἰς δεινὴν ἀμηχανίαν, διότι ἀντίκρυσε τὰ ἀγγελικὰ μάτια μιᾶς ὀρεκτικωτάτης ξανθῆς, ἡ ὁποία ἐφάνη συγκινηθεῖσα.

«Διάβολε, ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σκιρουνᾶτος, ποιὰ νὰ προτιμήσω γιὰ τὸ κυνήγι μου!».

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀπορίαν αὐτὴν ἦλθε νὰ τὸν βγάλῃ ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἕνας παλαιὸς συμμαθητής του, ὁ Μῆτσος Χαρτοσημάκης, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε κατὰ σύμπτωσιν σ' ἐκείνη τὴν πόλι ὡς γραμματεὺς εἰρηνοδικείου.

—Μπρὲ! μπρέ!... σὰν τὰ χιόνια!.. Ποῦ βρέθηκες ἐδῶ, βρὲ Μητσάκη;

—Μ' ἔστειλαν γιὰ ὑπηρεσία. Κι' ἐσύ;

—Ἐ ὦ εἶμαι δύο χρόνια τώρα ἐδῶ.

Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ συνομιλία των ἔφθασε στὸ ψητό.

—Βλέπω, εἶπε ὁ γραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου, ἀκόμα δὲν ἤρθες κι' ἄρχισες τὰς κατακτήσεις σου. Νά,γιὰ ἰδὲς πῶς σὲ κυττάει ἐκείνη ἡ μελαχροινή!... Εἶνε ἡ Ἄννα Καπνούλη, σύζυγος τοῦ διευθυντοῦ τοῦ καπνεργοστασίου, ἑνὸς ἀνθρωπάκου κοντόχοντρου καὶ κοιμισμένου. Εἶνε φίλος καὶ σύντροφος στὴν πρέφα τοῦ συζύγου ἐκείνης τῆς ἄλλης, τῆς ξανθῆς, ποὺ σὲ κυττάει ἐπίσης. Λέγεται Μελπομένη Σειρήτη.

—Κι' αὐτὸς ὁ Σειρήτης;

—Εἶνε ὁ ἀστυνόμος μας.

—Ὁ μασκαρᾶς! δὲν ἔκεσε ὄξω στὸ γάμο του. Καὶ δὲ μοῦ λές; Ποιὰ εἶνε πιὸ εὔκολη ἀπὸ τὴς δυό;

—Τότε εἶσαι τῆς γνώμης νὰ ριχτῶ καὶ στὴς δυό;

—Μᾶλλον...

Ὁ περίπατος καὶ τὸ φλέρτ ἐξηκολούθησαν. Μετὰ ὀκτὼ δὲ ἡμερῶν στενὴν πολιορκίαν, ἀμφότερα τὰ φρούρια εἶχαν παραδοθῆ εἰς τὸν ἀνθυπολοχαγόν, ὁ ὁποῖος ἐδέχετο τακτικὰ στὸ σπίτι του τὰς ἀποκρύφους ἐπισκέψεις τῆς ξανθῆς καὶ τῆς μελαχροινῆς ἐναλλάξ. Διὰ νὰ μὴν ἐπέλθῃ δὲ σύγκρουσις, εἶχε ὡρισμένας ἡμέρας διὰ τὴν κάθε μίαν. Ἔτσι τὰ πράγματα ἐπήγαιναν περίφημα. Ὄχι γιὰ πολὺν καιρὸ ὅμως. Γιατὶ σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τίποτε δὲ μένει κρυφό. Οἱ μοχθηροὶ χασομέρηδες λὲς καὶ τῶχουν κάνει ἐπάγγελμα νὰ κοτσομπολεύουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Κ.' ἔτσι μιὰ ἡμέρα ὁ διευθυντὴς τοῦ καπνεργοστασίου ἔλαβε ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, διὰ τοῦ ὁποίου εἰδοποιεῖτο ὅτι, ἂν ἤθελε νὰ συλλάβῃ τὴ γυναίκα του ἐπ' αὐτοφώρῳ, δὲν ἐχρειάζετο παρὰ νὰ μπῇ τὴν ἑπομένην, στὴς ἐννέα ἡ ὥρα τὸ βράδυ, στὸ σπίτι τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ.

Πράγματι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ ἀνθυπολοχαγός μας δὲν ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ ἄργός. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ὁ ἀνωνυμογράφος εἶχε κάμει λάθος, διότι ἀντὶ τῆς Ἄννας Καπνούλη ἦταν ἡ σειρὰ τῆς γυναικὸς τοῦ ἀστυνόμου. Ὁπωσδήποτε ὁ διευθυντὴς τοῦ καπνεργοστασίου συμπαραλαβὼν τὸν ἀστυνόμον ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ τρία χτυπήματα ἀντήχησαν εἰς τὴν πόρτα του μαζὶ μὲ τὴν φρᾶσιν τοῦ ἀστυνόμου:

'Εν ὀνόματι του νόμου ἀνοίξατε!

—Συμφορὰ μου! ὁ ἄνδρας μου! ἀνέκραξεν ἡ ὡραία Μελπομένη.

—Μὴν ἀνησυχῇς! τῆς εἶπε ὁ ἀνθυπολοχαγός. Κλείσου σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο καὶ μὴ σὲ μέλλει.

Καὶ ἐκῆγε ν' ἀνοίξῃ.

—Τί συμβαίνει, κύριοι;

—Συμβαίνει, εἶπε ὁ ἀστυνόμος, ὅτι ὁ φίλος μου ἀπὸ δῶ, κ. Καπνούλης, ἔχει πληροφορίας ὅτι ἡ γυναίκα του αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται στὸ σπίτι σας.

—Κάνετε λάθος, κύριε, ἀπήντησε μειδιῶν ψυχραιμότατα ὁ ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος ἀντιληφθεὶς τὸ λάθος τοῦ κυταδότου, κατέστρωσεν ἀμέσως τὸ σχέδιόν του. Πράγματι, αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν εἶμαι μόνος, ἀλλ' ἡ κυρία ποὺ ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ κρατῇ συντροφιὰ δὲν εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ κυρίου.

—Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε! ἐγούλλισεν ὁ καπνεργοστασιάρχης.

—Εὐχαρίστως, νὰ τὸ ἰδῆτε, κύριέ μου. Ἀλλὰ θὰ κάμουμε μιὰ συμφωνία προηγουμένως. Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ προσώπου ὑψηλῆς περιωπῆς καὶ δὲν θέλω νὰ γίνῃ σκάνδαλον, θὰ κάμω τὸ ἑξῆς: Θὰ σκεπάσω τὸ πρόσωπο τῆς κυρίας καὶ θὰ σᾶς τὴν παρουσιάσω γυμνήν. Κοί, φυσικά, ἂν εἶνε ἡ κυρία σας, εὔκολα θὰ τὴν ἀναγνωρίσετε ἀπὸ τὸ κορμί της.

—Ἔστω! ἀπήντησαν ἀμφότεροι.

Καὶ ὁ ἀξιωματικός, βεβαιότατος ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιόν του, διότι ἤξευρεν ὅτι οἱ ἐπιχωρίοι οὔτε τὸ σῶμα τῆς γυναίκας των δὲν ἤξευραν καλὰ καλά, συστελλόμενοι νὰ κάμνουν τὸν ἔρωτα ἐν ἀδαμιαίᾳ περιβολῇ, ἐπῆγε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἐτύλιξε καλὰ τὸ πρόσωπο τῆς γυναικὸς τοῦ ἀστυνόμου καὶ τὴν παρουσίασεν ἐνώπιον τῶν ὁλόγυμνην.

—Λοιπόν, τί λέτε, κύριοι; Εἶνε αὐτὴ ἡ κυρία Καπνούλη;

—Ὄχι, ἀπήντησε ἀμέσως ὁ ἀστυνόμος.

—Πράγματι δὲν εἶν' αὐτή, ἀλλὰ σύ, κύρ-ἀστυνόμε, πῶς τὸ ξέρεις πῶς; δὲν εἶν' αὐτή; ἀνεφώνησεν ἐξηγριωμένος ὁ καπνεργοστασιάρχης. Πλαγιάζεις λοιπὸν μὲ τὴν γυναίκα μου, ἄθλιε!...

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπενέβη:

—Ἥσυχία, κύριοι! Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς σας ἐδῶ ἔληξε. Ἀνεγνωρίσατε ὅτι ἐπλανήθητε καὶ μ' ἀνησυχήσατε ἀδίκως. Τώρα κηγαίνετε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ λύσετε τὰς διαφοράς σας ἀλλοῦ.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΑΠ' ΤΗΝ «ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΕΠΑΧΤΟ»

Πολλὲς φορὲς μέσ' τὴ χαρά μας
μοῦσες μὲ ὁλόγλυκη φωνή:
«—Ἀκ' τὴν ἀγάπη τὴ δικιά μας
δὲν εἶνε ἀγάπη πιὸ τρανή!»
Μὰ ὁ χωρισμός μας σὲ διαβάζει
πῶς εἶνε κι' ἄλλη πιὸ τρανή—
εἶνε ἡ ἀγάπη ποὺ στενάζει
κ' εἶνε ἡ ἀγάπη ποὺ θρηνεῖ.
Κι' ἂς μὴ ποτὲ μιᾶς δυστυχίας,
σοῦ μάθῃ ὁ πόνος, κασταγή,
τὸ πῶς ἡ ἀγάπη τῆς θυσίας
εἶνε κι' ἀκόμα πιὸ τρανή.

* * *

Κ' εἶνε τὸ πρῶτο πρῶτο γράμμα
ποὺ τὸ διαβάζω μὲ καλμούς,
εἶνε βρεγμένο ἀπὸ τὸ κλάμα
κ' εἶνε θερμὸ ἀπ' τοὺς στεναγμούς.
Κάθε γραμμούλα ποὺ χαράζεις,
γιὰ τὸ μετάνοιωμά σου λές.
Ἐδῶ τὴν κόβεις καὶ στενάζεις,
ἐκεῖ τὴ σταματᾶς καὶ κλαῖς.
Μὰ ἐγὼ σκληρὰ σοῦ τῶχω γράψῃ
ἔτσι ὅπως πρέπει νὰ χαρῇς,
πρέπει ἡ καρδιά μας καὶ νὰ κλάψῃ
γιὰ νἄνε πάντα τρυφερή.

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

—Νὰ τὸ ξεκαθαρίσουμε ἀπὸ τοὺς διαφόρους Γκροζίκωφ καὶ Ραούλ ντὲ Σουβιγνύ;

—Ἀκριβῶς. Ἡ σκοῦπα θ' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴ φροντίδα. Ὕστερα, πρέπει νὰ γίνουμε φρόνιμοι, οὕτως ὥστε μὲ τὸ λεφτὰ ποὺ κέρδισες νὰ ζήσουμε χωρὶς σπαταλές καὶ περιττὸ ἔξοδο. Ναί;

—Θυμάσαι! ἀπαντοῦσε ὁ Γιάγκος ἐνθουσιασμένος.

—Λογαριάζω πῶς ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε ἕνα χρόνο μ' αὐτὰ τὰ λεπτά. Ἀ, τί ὡραῖο χρόνο θὰ περάσουμε...πόσο θὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι!...Καὶ γιὰ τὰ κατόπιν ἔχει ὁ μεγάλος θεός!...

—.. ὁ μεγάλο. θεός! ἐπανελάβανε ὁ Γιάγκος ἐν ἐκστάσει σὰν ἠχώ.

—Μὰ τί ξεχωσμένη ποὺ εἶμαι!..., ἔκαμε ξαφνικὰ ἡ Μαγδαληνή. Ἀκόμα ντυμένος κάθεσαι!... Ἔλο... ἔλ»... γρήγορα γρήγορα κι' ἔλα νὰ ἡσυχάσῃς...Μόνο, σὲ προειδοποιῶ πῶς θὰ δυσκολευθῆς πολὺ νὰ βρῇς ὕπνο...

—Γιατί;

—Γιατὶ ἐγὼ ἔχω κοιμηθῆ καλό, εἶμαι ξεκούραστη καί. .σ' ἀγαπῶ! ἔκαμε ἡ Μαγδαληνὴ μ' ἕνα γάργαρο γέλοιο, ἀγκαλιάζοντάς τον θερμὰ καὶ παράφορο.

XI

Ἦσαν τόσο εὐτυχισμένοι, ὥστε ἤθελαν νὰ τὸ ξέρῃ ὅλος ὁ κόσμος. Ἐπήγαιναν μαζὶ παντοῦ, στὰ θέατρα, στὰ μπουβάρ, στὰ ρεστωρὰν στὰ τσάγια, στὰ μπὰρ τῆς Μονμάρτρη , στὰ φιλικὰ σαλόνια, παντοῦ...

Ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν τόσο εὐχαριστημένη ποῦ μ' ἐνθουσιασμὸ δέχτηκε τὴν πρόσκλησι σὲ μιὰ ἐσπερίδα τῆς γνωστῆς μας φῆλης τῆς Μπελμόν. Κι' ἔπῆγε, ἀφοῦ μὲ χίλιες παρακλήσεις ἐκατάφερε καὶ τὸ Γιάγκο της νὰ τὴν συνοδεύσῃ.

—Θέλω, τοῦ ἔλεγε, ὅλοι ὅσοι συχνάζουν στῆς Μαργαρίτας νὰ ἰδοῦν τὴν εὐτυχία μου. Ἂν δὲν πάω, θὰ ὑποθέσουν ὅτι δὲν περνῶ καλὰ μαζί σου. Κι' ἐγὼ θέλω νὰ τοὺς θαμπώσω ὅλους μὲ τὴν ὀμορφιά μου, γιὰ νὰ τοὺς κάμω νὰ ζηλεύουν ἐσένα. Σ' ἔκαναν νὰ ἐπεφέρῃς τόσον καιρό, πρέπει νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦμε!

Ὁ Γιάγκος ντὲ Βαλφλόρ, μεθυσμένος ἀπ' τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ὑπερόχου ἀγάπης, ἐπέχθηκε νὰ τὴν συνοδεύσῃ στῆς Μαργαρίτας Μπελμόν.

Ἀκριβῶς δὲ ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχαν συγκεντρωθῆ ὅλοι οἱ γνωστοί της στὴν ἐσπερίδα της: ὁ κόμης Γκροζίκωφ, ποὺ εἶχε ἐπιστρέψει ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του, ὁ Ραοὺλ ντὲ Σουβιγνύ, ὅλοι ἦσαν ἐκεῖ.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρά, ἐθαμπώνε, ἐθριάμβευε!

Μόλις τὴν εἶδαν νὰ μπαίνῃ στὸ σαλόνι γενικῶς, σηκωθεῖσα στὸ μπράτσο τοῦ Γιάγκου ντὲ Βαλφλόρ. ἄφησαν ὅλοι νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰ χείλη των ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως μαζί, κι' ὕστερα ἄρχισαν νὰ σιγοψιθυρίζουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον:

«Μὰ ἔλεγαν πῶς τὰ εἶχε χαλάσει μὲ τὸν ντὲ Βαλφλόρ... Θὰ ἦταν ἕνα περαστικὸ μάλωμα, φαίνεται... καὶ τώρα τὸ ξανόφτιασαν...»

Καὶ τὰ μουρμουρίσματα καὶ τὰ σχόλια ἔδιναν κι' ἔπαιρναν.

Ὁ Γιάγκος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τοὺς δυὸ ἄνδρας ποὺ τόσο παράξενα εἶχαν ἀναμιχθῆ στὴ ζωή του, δηλαδὴ τὸν κόμητα Γκροζίκωφ καὶ τὸν Ραοὺλ ντὲ Σουβιγνύ, αἰσθάνθηκε μιὰ μεγάλη ἱκανοποίησι ὅταν τοὺς εἶδε νὰ κυττάζουν αὐτὸν καὶ τὴ Μαγδαληνὴ θαμπωμένοι. Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἤξεραν τί εἶχε συμβῆ, ὥστε νὰ τὰ ξαναφτιάσουν ὁ Γιάγκος ντὲ Βαλφλόρ μὲ τὴν Μαγδαληνή, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζαν διὰ παντὸς χωρισμένους.

Αὐτοὶ οἱ δυὸ πλούσιοι ποὺ τὸν ἔκαμαν τόσο νὰ ὑποφέρῃ καὶ τόσο νὰ πονέσῃ, ἦσαν ἐκεῖ καὶ τοὺς ἐθάμπωνε μὲ τὴν εὐτυχία του, μὲ τὴ χαρά του, μὲ τὴ μέθη του.

Ἡ φιλαυτία του, ὁ ἐγωϊσμός του ἀπεζημιώθησαν μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὰ βάσανα ποὺ ἐπὶ τόσους μῆνες ὑπέφερε ἡ δυστυχισμένη καρδιά του.

Καὶ ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν ἀπ' τὴν ἐσπερίδα, ἡ Μαγδαληνὴ ἐστηρίχθη πάλι στὸ μπράτσο τοῦ Γιάγκου της κι' ἀπεχώρησαν παρακολουθούμενοι ἀπὸ τὰ ζηλόφθονα βλέμματα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Γιάγκος ἐσυλλογίζετο μέσα του:

—Τώρα εἶνε δική μου, δὲ μὰ μοῦ τὴν ξαναπάρετε πιό... εἶνε δική μου... ἐντελῶς δική μου... δὲν ἔχει τώρα ἀνάγκη ἀπ' τὰ λεπτά σας...»

. . . . . .

Κι' ἐξηκολούθουν νὰ γυρίζουν στὰ κέντρα, πάντοτε μὲ γέλιο, πάντοτε μὲ χαρές. Διαρκῶς εὐτυχισμένοι! Ἡ γλεντζέδικη καὶ σπατάλη ζωὴ τῶν περασμένων χρόνων εἶχε ξαναρχίσει.

Τὰ φίνα δεῖπνα στὰ ρεστωράν, τὰ ντελικάτα σουπὲ στὸ σπίτι τους, τὸ κάθε τι ποὺ κάνει γοητευτικὴ τὴ ζωή, καὶ κάνει εὐχάριστο τὸν ἀνθρώκινο βίο, ὅλα ὅσα κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ παράδεισος βρίσκεται στὴ γῆ, ὅλα, ὅλα τὰ ἐγεύθησαν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι μας.

Ὁ Γιάγκος ντὲ Βαλφλὸρ ἤξερε νὰ σταματᾶ εἰς τὸ «δὸς ἡμῖν σήμερον». Ἀπελάμβανε τὸ παρὸν καὶ ἦταν εὐτυχής· τὸ μέλλον, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἦταν τέτοιο ὥστε νὰ τὸν ἀνησυχῇ, δὲν τὸ ἐσυλλογίζετο καθόλου! Δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ ζῇ στὴν ἀβεβαιότητα καὶ στὴν ἀνησυχία.

—Τὸ παρὸν εἶνε εὐτυχισμένο, ἔλεγε, ἄς ἐπωφεληθῶμεν κι' ἂς μὴν καταστρέψουμε τὴν εὐτυχία μας μὲ σκέψεις περὶ τοῦ μέλλοντος. Ὅ,τι εἶνε πεπρωμένον νὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ. Ἂς μὴν τὸ σκεπτόμαστε καθόλου.

Ἦταν μεθυσμένος, ἦταν τρελλός!

Καθὼς ξεύρουμε, πάντοτε ὑπῆρξεν ἄνθρωπος τῶν ἄκρων. Δὲν ὑπελόγιζε ποτέ, οὔτε ἤθελε νὰ ὑπολογίζῃ.

—Θέλω ν' ἀπολαύσω πλήρη, ἀνόθευτη τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρό. Γι' αὐτὸ τὰ λησμονῶ ὅλα.

Κι' ἡ Μαγδαληνὴ συνεμερίζετο ὅλες τὴς ἰδέες του. Εἶχε πεποίθησι στὸν καλὸ ἀστέρα τῆς.

—Ὁ θεὸς δὲ θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ χαθοῦμε! ἔλεγε. Ὅπως μᾶς τὸ ἐδιόρθωσε τόσες φορὲς ὥς τὰ τώρα, στὴς δύσκολες περιστάσεις, ἔτσι καὶ στὸ μέλλον δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ.

Κι' ἔτσι σφιχταγκαλιασμένοι ἐβάδιζαν πρὸς τὸ ἀδηλον μέλλον.

XII

Ἀλλοίμονον! Ὅλα κερνοῦν.

Ἡ εὐτυχία δὲ κερνᾶ γρηγορώτερα ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα.

Οἱ καλὲς ἡμέρες φεύγουν σύντομα. Καὶ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια ἦσαν εἰς θέσιν νὰ τὴν ξέρουν περισσότερον παντὸς ἄλλου ὁ Γιάγκος κι' ἡ Μαγδαληνή. Γιατὶ μὲ τὴ σπάταλη ζωὴ ποὺ ἔκαναν, τὸ πορτοφόλι τους ἄρχισε ν' ἀδειάζῃ γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι ἐλογάριαζαν.

[Ἀκολουθεῖ]

(Συνέχεια 20ῆ)

Δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν της. Ἀλλὰ εἶχεν εἰπῆ ἤδη περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔπρεπεν. Οἱ λόγοι της ἐταπείνωσαν τὸν Ροζέ, τὸν ἐξώργισαν.

—Μὲ μαλλώνῃς γι' αὐτό; ἐφώναξε. Μὲ μαλλώνεις ὅτι σ' ἐσεβάσθηκα πολύ;

—Ὄχι, Ροζέ...Μὰ ἠσύχασε...μὴ θυμώνῃς...μὴ λυπᾶσαι...κατάλαβέ με καλά: δὲν μπορῶ νὰ χαντακώσω τὴ ζωή σου μὲ τὸ φορτίον μιᾶς γρηᾶς συζύγου ποὺ ἔχει τὸ πορεύθον μον.

—Ἀλβίνα...Ἀλβίνα... μήπως ὀνειρεύεσαι! Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν εἴμεθα ἐντελῶς συμφωνοι. Ὅλες αὐτὲς τὴς σκέψεις μπορεῦσες νὰ τὴς εἴχες κάμει πολὺ πρωϊνότερα. Δὲν θὰ μὲ πείσῃς ὅτι μιὰ ἡμικρανία σ' ἔκαμε ν' ἀλλάξῃ ἔτσι γνώμη. Εἶμαι ἴσως ἕνα παιδί, παιδὶ ὅμως ποὺ καταλαβαίνει. Βλέπω...ἀ

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Τοῦ Ντ' Ἀντούντσιο

ΙΙΙ.'—*Τὸ δράμα...*

Ἡ ἀγάπη τους ἐδυνάμωσε ὅπως αὔξαινε τὸ χόρτο· καὶ τὸ χόρτο ἀνέβαινε... ψήλωνε σὰν κῦμα· καὶ μέσα στὴν κρύσινη ἐκείνη θάλασσα, ἡ Ζολφίνα, λιγερή, μ' ἕνα κόκκινο φουλάρι τυλιγμένο γύρ' ἀπ' τὸ λαιμό της, ἔμοιαζε μὲ καπαροῦνα ὁλόδροση κι' ἀνθισμένη...

Τί ὑπέροχη ἁρμονία σχημάτιζαν οἱ σκουρόχρωμες μηλιὲς κι' οἱ κάτασπρες μυριές, κι' οἱ μουσμουλιὲς καὶ τ' ἀγιοκλήματα· κι' οἱ κάμποι εἶχαν κιτρινίσει ἀπ' τὰ κίτρινα ἀγριολούλουδα· καὶ κάτω ἐκεῖ, στὸ Σὰν Ἀντόνιο, ἡ «Τραγουδίστρα» σκόρπαγε τόσο ἤρεμες μελῳδίες, σὰν νὰ τραγουδοῦσε καμιὰ ἐρωτευμένη κίσσαι..

Μιὰν αὐγὴ ὅμως ποὺ ὁ Μπιάσκο τὴν ἐκερίμενε στὸ λόγγο, μ' ἕνα ὥμορφο μπουκέτο ἀπὸ λευκάνθια φρεσκαθισμένα, ἡ Ζολφίνα δὲν ἦρθε...

...Ἦταν στὸ κρεβάτι, ἄρρωστη ἀπὸ μαύρη βλογιά...

Κακόμοιρε Μπιάσκο!...

Σὰν τῶμαθε, ἔνοιωσε τὸ αἷμα του νὰ παγώνῃ κι' ἐπόναγε πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὴ νύχτα ποὺ ἡ «Λύκαινα» τοῦ τσάκισε τὸ μέτωπο...

Κι' ὡς τόσο, ἔπρεπε ν' ἀνεβῇ στὸ καμπαναριὸ καὶ νὰ τραβήξῃ τὰ σκοινιά, αὐτὸς ποὔχε τὴν ἀπόγνωση χαραγμένη στὴν καρδιά, μέσα στὸ χαρούμενο βόμβο τῆς Κυριακῆς, στὴν εὐφροσύνη τοῦ ἥλιου, τῶν δέντρων, τοῦ λιβαντιοῦ, τῶν προσευχῶν καὶ τῶν τραγουδιῶν..., ἐνῷ ἡ ἀγάπη του ἡ Ζολφίνα ὑπέφερε ὁ θεὸς ξέρει τί βάσανα!...

....Ἔφτασαν τὰ μεσάνυχτα φοβερά!...

Ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ ἡ νύχτα ἄπλωνε τὰ μαῦρα φτερά της, Μπιάσκο τριγυρνοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς ἀρρωστημένης του, σὰν τὸ τσακάλι γύρω στὸ νεκροταφεῖο· ἐστεκόταν κάθε τόσο κάτω ἀπὸ τὸ κλειστό, φωτισμένο ἀπὸ μέσα παράθυρο, καί, μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα, τήραγε τῆς σκιὲ ποὺς διάβαιναν, τεντώνοντας τ' αὐτί, σφίγγοντας μὲ τὸ χέρι τὴν καρδιά του ποὺ τὴν ἔδερνε ἡ συμφορά· ὕστερα ἐξακολουθοῦσε νὰ τριγυρίζῃ σὰν τρελλὸς ἢ ἔτρεχε νὰ κρυφτῇ στὸ καμπαναριό...

....Ἐκεῖ περνοῦσε τῆς πιὸ ἀτέλειωτες ὧρες τῆς νύχτας...ἐκεῖ...ψηλὸ...πλάϊ στὴς ἀκίνητες καμπάνες του, μεσιανέμενος ἀπ' τὴν ἀπέραντη ἀγωνία, ἀχνότερος κι' ἀπὸ νεκρό... Κάτω, ὁ κάμπος πλημμυρισμένος ἀπ' τὸ φεγγαρόφως κι' ἀπὸ νέκρα... τίποτε... τίποτε τὸ ἔμψυχο... μπροστά, ἡ θάλασσα λυπημένη, κι' αὐτή,σγουρή, σποῦσε μὲ μονότονο βούΐσμα στὴς ἔρημες ἀκρογιαλιὲς· πάνω του ἁπλωνόταν τὸ τραχὺ καὶ βαθυγάλαξο χρῶμα τ' οὐρανοῦ.....

Καὶ κεῖ κάτω... κάτω ἀπὸ κείνη τὴ σκεπὴ ποὺ μόλις ἐφαίνετο, ἡ Ζολφίνα ἀγωνιοῦσε, ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της, ἄλαλη, μὲ τὸ πρόσωπο μελανιασμένο.... ἄφωνη παντα... ἐνῷ ἡ λαμπάδα ἐχλώμαινε τὸ γαλατένιο φῶς τῆς χαρανγῆς... καὶ τὸ ψιθύρισμα μιᾶς προσευχῆς ποὺ τὴν ἔκοβαν οἱ λυγμοὶ ἀκουγόταν...

...Δυὸ τρεῖς φορές, ἀνασήκωσε τ' ὁλόξανθο κεφάλι της, μὲ κόπο, σὰ νἄθελε νὰ μιλήσῃ· μὰ τὰ λόγια κόμπιασαν στὸ λαιμό της... μὰ ἡ κνοὴ τῆς ἐλειβόταν... μὰ τὸ φῶς τὴν ἄφηνε... Ἔκλεισε ξανὰ τὰ χείλια μὲ τραγικοὺς σπασμούς, σὰν ἄθῶο ἀρνάκι ποὺ τὸ σφάζουν... Ὕστερα νέκρωσε, παγωμένη. . . . . .

. . . Ὁ Μπιάσκο κῆγε νὰ ἰδῇ τὴ φτωχὴ κεθαμένη του !... Χαυνωμένος, μὲ τὰ μάτια γυαλιστερά, ἀντίκρυσε τὸ μοσκολιβανισμένο νεκροκρέβατο, γεμάτο ὁλόδροσα λουλούδια, ποὺ ἔκρυβαν τὸ σάπισμα τῆς σάρκας, τὴν ἀλλοίωσι τῆς ἐπιδεμίδος...

...Κύτταξε λίγο, μισότρελλα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν κόσμο, ἔπειτα βγῆκε, γύρισε στὸ καταφύγιό του... ἀνέβῃκε τὰ ξύλινα σκαλοπάτια ὥς τὴ μέση...ἄρπαξε τὸ σκοινὶ τῆς «Τραγουδίστρας», ἔκανε μιὰ θηλειὰ κι' ἀφοῦ...τὴν πέρασε στὸ λαιμό του... ἄρησε τὸ κορμὶ του νὰ κέση... στὸ κενό. .

.....Τὸ σπαρτάρισμα τοῦ κρεμασμένου... ἔκανε ν' ἀκουστοῦν... ἀνάμεσα στὴ σιγαλιό..., πέντε ἢ ἕξη σιγανὲς καμπανιές, ἀργυρόηχες καί... εὐθυμες..., ριγμένες ἀπ' τὴν «Τραγουδίστρα» μέσα στὸ ὁλόγλυκο λυκόφως... Κι' ἔια σιμῆνος ἀπὸ χελιδόνια... φτερούγισε ἀπ' τὴ σκέπη... γοργό... πρὸς τὸν ἥλιο . . . . . .

Μετάφρασις *Λούλουδου Ἀνεμώνα*

Εἰς τὸ προσεχὲς

Η 'ΑΡΛΕΖΙΑΝΑ'

τοῦ Ἀλφόνσου Ντωντέ

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ «ΕΛΕΓΕΙΑ ΚΑΙ ΕΙΔΥΛΛΙΑ»

Πέρα ἂς βογγάει τοῦ κόσμου ἡ τρικυμίσ...

Βαθιὰ ἐκεῖ στὴν ἀπόμακρη ἐρημία
τὸ σπίτι μας χτισμένο ἀπ' τὰ συντρίμια
τῶν χτεσινῶν μας πόθων μᾶς προσμένει·
κι' ἡ ἄνοιξη ποὺ τὴ ζωὴ ἀναστοίνει
θ' ἀνθοστρώσει τοῦ κήπου μας τὴ γύμνισ.
κι' ὁλοεύωδη θὰ πλημμυρίσει ἡ φράχτη
κι' ἀπ' τῶν νεκρῶν ὀνείρων μας τὴ στάχτη
τὰ ρόδα θὰ βλαστήσουν μὲ τὸ νέο τὸ Μάη...

Πέρα τοῦ κόσμου ἡ τρικυμία ἂς βογγάει...

"Ω! τί γλυκειά, βαθύτατη γαλήνη
ποὺ τὴ φωλιά μας περιχύνει !
Ὦ ἐσὺ ποὺ μὲ τ' ὁλόδροσο στεφάνι
περνᾶς τῆς νιότης καὶ τὸ ἀγνό σου χέρι
ρόδα μονάχα νὰ θερίζει ξέρει·
ὦ ἐσὺ ποὺ μιὰν αὐγὴ τοῦ Ἀπρίλη
ο' ἀπάντησα στὰ δάση πλανεμένη
καὶ τὸ τραγοῦδι σ'κοψε στ' ἀθῶα σου χείλη..

Πέρα ἂς βογγάει τοῦ κόσμου ἡ ἀνεμοζάλη.

Ὦ ἐσὺ ποὺ γέρνεις τώρα ἀποσταμένη,
ξέρω μακριὰ ἐν' ἀπάνεμο ἀχρογιάλι.
Ὦ ἐσὺ ποὺ γέρνεις τώρα λυπημένη
καὶ κλαῖς τὴν ἄνοιξη τὴ μαραμένη,
ὦ ἐσένα ποὺ ἡ χαρά σου ἀποκοιμηθῆ,
ἔλα, ὅσο νἄρθει ἡ ἄνοιξη κοὶ πάλι,
νὰν τὴν ξυπνήσω θέλω στὰ νεκρά σου στήθη
μὲ τῆς ἀγάπης τὸ παλιὸ τὸ παρσμῦθι.

Πέρα ἂς βογγάει τοῦ κόσμου ἡ ἀνεμοζάλη.

Ὦ οἱ νικημένοι στῆς ζωῆς τὴν πάλη !
Δειλὸς κι' ἐγὼ ἔχω ρίξει τὴν ἀσπίδα
καὶ μέσα στῆς ψυχῆς τὰ βάθη
μιὰ ἀπέραντη ἔχω κλείσει Θηβαΐδα.
Ὦ ἐσένα ποὺ ἡ χαρά σου ἐχάσθη,
ὄτιμὰ ποὺ κλώθω ἀκοίμητο τὸν πόνο.
ὦ ἐσὺ ποὺ ρόδα μόνο νὰ θερίζῃς ξέρεις,
ὦ ἐγὼ ποὺ ὀνείρατα λατρεύω μόνο.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙ ΤΟΥ

Τώρα κ' ἀναχωρεῖς, γλυκειά μ' ἀγάπη,
τώρα ποῦ φεύγεις, γλυκειά παρηγοριά μου,
εὐχὲς γλυκιὲ , θερμὲς σοῦ στέλλω,
βγαλμένες μέσ' ἀπ' τὴ φτωχὴ καρδιά μου.

Καὶ τώρα, πρὶν ἀκόμα φύγεις,
νἄρθῃς γλυκὰ γλυκὰ νὰ σὲ φιλήσω,
ἀφοῦ θὰ φύγῃς πλέον καὶ μ' ἀφίνεις
νἀρθῇς στ' αὐτὶ κρυφὰ νὰ σοῦ μιλήσω.

Καὶ νὰ σοῦ κῶ τὸν πόνο τῆς καρδιάς μου,
νὰ σ' εὐχηθοῦν τὰ χειλη καὶ νὰ κοῦνε
ὅπου κι ἂν κᾶς, γλυκειὰ παρηγοριά μου,
ὀόδα, κανοέδες, γιούλια νὰ σκορκοῦνε.

Γιὰ νο σοῦ στρώνουνε ὸ δρόμο
παντοῦ ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνᾶς
καὶ νὰ θυμᾶσ' αὐτὴ ποῦ σ' ἀγοπάει
κάὶ κάθε ἄλλη ἀγάπη νὰ ξεχνᾶς.

Τασία Κ. Δμβάρη

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Πάρε με ἔτσι μὲς στὴ βαθειὰ ἀγκαλιά σου σφιχτά, νὰ νοιώσω τὴν καρδιά σου νὰ φλεγράει, ὅπως τὸ κοῦλι μὲς στὸ κλουβί του. Πᾶρε με ἔτσι μὲ τὰ χάδια τῶν χεριῶν σου, χωρὶς λόγισ. χωρὶς κορφάλια, λούσε με στ' ἄπειρα φιλιά σου, ὅπως ἡ βροχὴ λούζει τὰ λουλούδια σιωπηλά.

Κάθησέ με κεῖ στὸ γονάτι καὶ σβῦσε τὸ φῶς τῆς λάμψης, ἀγάπη μου. Καλύτερο τὸ φῶς τὸ ἀστέρινο ποὺ πέφτει σὰν τέλια διάφανα καὶ κάνει χλωμὰ τὸ μπράτσα μου, κοὺ σ' ἀναζητοῦν μὲς στὸ κυκνὸ μυστικὸ σκοτάδι σὰν δυὸ νεφέλες λευκές.

Τὰ δάχτυλά μου μπλέκουν μὲς στὰ δασὰ μαλλιά σου, ὅπως τὰ κρῖνα ἀναδεύονται ἀνάμεσα ἀπ' τὸ παχυ χορτάρι.

Ἀγάπη μου, πόση νοιώθω εὐτυχία νὰ σὲ φωνάζω ἀγάπη μου... Σὲ στιγμὲς ὅπως τοῦτες ποὺ ἡ ἀγάπη μου πλημμυρίζει τὴν ὕπαρξί μου ὅλη, δὲ μπορῶ ν' ἀρθρώσω ἄλλην, ἐκτὸς ἀπ' αὐτή, λέξι.

Ἡ φωγή μου σιγανὴ δὲν ἀκούγεται... χάνεται μὲς στὴ βαθειά μου ἀνάσα... ἀγάπη μου, σκῦψε λιγάκι ἀκόμα... ἔτσι.

Ἀγάπη, μ' ἀρέσουν τὰ μαῦρα κυματιστὰ μαλλιά σου, γιατ' εἶνε σκοτεινότερα κι' ἀπ' τὴ σκοτεινότερη νύχτα—καὶ ξέρεις πόσο τὴν ἀγαπῶ τὴν νύχτα ἐγώ, σὰν καθόμαστε μαζὶ στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο...μάγουλο μὲ μάγουλο.

Πάρε με ἔτσι χωρὶς λόγια κοντά σου .

Κράταμε στὰ χέρια σιωπηλά... εἶνε τόσο μεγαλόπρεπη ἡ ἀλήθεια ὅταν δίνεται ἄφωνα, κι' εἶναι τόσο γλυκειὰ ἡ σιωπὴ ποὺ σκεπάζει τὰ λειβάδια τὴ νύχτα...

Βόλος *Δεσποινὶς Κ. Τσ.*

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΞΕΝΟΔΟΧΑΣ

Τοῦ Οὔλαντ

'Από τὸ Ρῆγο πέρα τρεῖς νηοὶ λεβέντες πᾶνε
καὶ κεῖ στῆς ξενοδόχας τὴν πόρτα σταματᾶνε :
«Κυρὰ καλὴ 'ναι ἡ μπύρα, καλὸ 'ναι τὸ κρασί σου,
πές μας ἀκόμα ἡ κόρη ποῦ βρίσκεται ἡχρυσή σου».
«Καθάριο τὸ κρασί μου κι' ἡ μπύρα μου δροσάτη,
μὰ ἡ κόρη μου κοιμᾶται σὸ νεκρικὸ κρεβάτι.»
Κι' ὡς μὲς τὴν κάμαρά της οἱ τρεῖς λεβέντες πᾶνε
σὲ φέρετρο τὴν κόρη κατάμαυρο κυτᾶνε.

'Ο πρῶτος τῆς σηκώνει τὸ νεκρικό της κρέπι
καὶ μὲ μιὰ θλιμένη γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ βλέπει·
ὁ δεύτερος τὸ κρέπι σιγὰ τῆς κατεβάζει,
γυρνάει κι' ἀπ' τὰ μάτια τὸ δάκρυ του σταλάζει.
«Ἀχ, νᾶτανε ἡ ζωή σου καὶ νὰ μὴν εἶχε σβύσει
κάμποσα ἀλήθεια χρόνια θὰ σ' εἶχα γὼ ἀγαπήσει.»
'Ο τρίτος τῆς σηκώνει τὸ κρέπι λίγο ἀκόμα
καὶ τὴ φιλεῖ στὸ κρῦο καὶ στὸ χλωμό της στόμα :
«Ἀχ σ' ἀγαποῦσα πάντα καὶ σ' ἀγαπῶ καὶ τώρα
κι' ἀκόμη ὡς τὴ στερνή μου θὰ σ'ἀγαπῶ τὴν ὥρα.»

Μετάφρασις *Λ. Κούκουλα*

ΣΤΗ ΒΟΥΝΟΡΑΧΗ

Θὰ κροσμένω στὸν κάμπο
τὴν ὁλόσπορη αὐγοῦλα
νὰ μὲ κάμῃ στῆς ἀπάτης
βουνοράχης τὸ βράχο,
νὰ μὲ σύρῃ στ' ἀπόκοσμου
τὴ γιονάτη ζωοῦλα,
νἄχω τ' ἄνθια γιὰ δάκρυα,
νἄχῃ τ' ἄνθια νὰ τἄχω.

"Ω! καρδιόπονε στ' ὄνειρο.
ὦ γλυκόνειρα στ' ἄνθια,
σὰν κυλᾶνε, σὰν σέρνουνται
κικρὲς μέρες στὸ δάκρυ,
σὰν μιλᾶνε τ' ἀμίλητα,
σὰν σκαίνουν τὰ μάτια,
τὴν ψυχή μου τυλίγεσε
στὸ σκοχτί σας ἀδράχτι.

Στὸ βασίλεμμα τ' ἄστρου
θὰ τὸ νοιώθῃς στ' ἀλήθεια
κῶς κροσμένω στὸν καμπο
τὴν αὐγοῦλα γιὰ γάρδῃ,
μὲ τοὺς κρίνους κ' ἀρρώστησαν
σὲ μιὰν ἄγρυκνη νύχτα,
νὰ μᾶς κάῃ, νὰ μᾶς πάῃ
στὴ μοβιὰ βουνορράχη.

Κυπαρισσία *Δομνίκη Ζαδὲ*

ΤΣΙΓΓΑΝΑ

—Χτύπα, μάεστρο, τὸ βιολί, ἐφώναξε ἡ Τσιγγάνα,
κι' ὁλόρθη μπρός μας, ἔστησε τὴν ξωτικιὰ θωρ-
[γιά της,
μισόκλεισε τὰ βλέφαρα στὰ μάτια της τὰ πλάνα,
κι' ἔγειρε πίσω τὸ κορμὶ στὸ μάγο ἀνάφερμά της.

Τὸ σῶμα της τ' ἀμάλαγο, τὸ ἡλιοχρωματισμένο,
πῆρε φτερὸ καὶ ρυθμικὸ δὲν πάτωνε στὸ χῶμα,
σὰ φεῖδι παραδέρνονταν!....τὸ ντέφι μανιασμένο,
ἠχοῦσε κι' ἄρρηα ἄσπριζαν τ' ἀφίλητό της στόμα..

Ἐχόρευε καὶ φάνταζε, σὰ φάντασμα τριγύρα,
καὶ τὸ ἱδρωμένο της κορμὶ μὲς τοῦ χοροῦ τὴ ζάλη,
μεθυστικὰ ἐσκόρπιζε γυναίκειου πόθου μύρα,
ὡς πῶγειρε στοῦ βιολιστῆ τὴ φορτισμένη ἀγκάλη !

Ἀθῆναι *Φώτιος Σκούρας.*

ΜΑΤΙΕΣ

Ἂν πράγματι δὲ θέλεις νὰ παίξῃς μὲ τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς μου μὴν προφασίζεσαι πῶς κᾶς νὰ γεμίσῃς τὴ σάμνα σου γιὰ νὰ κεργᾶς μπρὸς ἀπὸ τὴ φτωχική μου πόρτα.Γιατὶ ξέρω καλὰ τὸρυθμὸ τῶν βημάτων σου καὶ τὸν ἀκούω νὰ χτυπᾶ μεσ' τὴ καρδιά μου ὅσες φορὲς κεργᾶς, κι' ὅσες φορὲς καμώνοντας πῶς θὰ ξεκουραστῆς, σταματᾶς μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο μπροστὰ στὴν πόρτα μου. Εἶνε γιὰ μένα μεγάλο μαρτύριο.

Ἄκου τὴν παράκλησί μου αὐτὴ κι' ἄφησε νὰ μὲ δόρνει ὁ πόνος τῆς φτώχιας μου... μὴ θέλῃς νὰ μοῦ ἀνοίγῃς κι' ἄλλες πληγὲς μὲ τὴς ματιὲς ποῦ μοῦ ρίχνεις ὅταν περνᾶς μὲ τὴ στάμνα ἀδειανὴ πάνω στὸ γόφο σου. Εἶμαι φτωχὸς, εἶσαι ὀρχοντοπούλο, δὲν μπορῶ νὰ ἐλπίζω τίποτα. Λυπήσουμε.

Κι' ἂν πάλι σ' ἀλήθεια, κοπέλλα μου, θέλεις νὰ παίξῃς μὲ τῆς καρδιάς μου τὸν πόνο, ἄφησε σὲ παρακαλῶ τὸ ἐπικίνδυνό σου αὐτὸ παιχνίδι κι' ὅταν περνᾶς ἔξω ἀπὸ τὴ πορτοῦλα μου μὲ γεμάτη τὴ στάμνα πάνω στὸ γόφο μὴ σταματᾶς ἐκεῖ καμώνοντας πῶς θὰ ξεκουρασθῆς καὶ μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο στὰ χείλη νὰ κυτάξεις μὲ παράξενες παθητικὲς ματιές. Μή... Γιατ' ἀλλοίμονον – μ' ἀνοίγεις καινούργιες πληγὲς πάνω στῆς παλῆς.

Τ. Τ. 919 *Ε. Λρακόπουλος*

ΨΗΦΟΔΕΤΙΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
Η διεύθυνσις σας
(Μὴ ξεχνᾶτε νὰ ἀποκλείετε ἐν 50 λεπτοῦ)
ΚΟΥΠΟΝΙ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ
Η διεύθυνσις σας
(Βιβλίον ἔνας φρονιμόφρας μὲ τιμὴν 800 δρ.)

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΖΩΗΝ

5 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 5

—Δὲν θὰ τ' ἀνάψωμε ἐφέτος; εἶπεν ἡ κυρὰ Μάρω βλέπουσα τὴν Δώρα μὲ μάτι ποὺ προσμαθοῦσε νὰ τὸ κάμῃ κοψηρό.

—Κι' ἀπόψε, ἂν θέλῃς, κυρὰ Μάρω, ἀπήντησεν ἐκείνη προσποιουμένη ὅτι δὲν κατάλαβε.

—Ὄχι ἀπόψε... τὰ γαλάζια κεριὰ θ' ἀνάψουνε στὴ μεγάλη χαρά μας. Δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε Πέτρο ;

—Πές της τα, εἶπεν ὁ Χάρης κι' ἔδειξε τὴ Δώρα.

Ἡ γρηὰ ἐκύτταξε κ ρ ξεν.

—Γιατί; ἐρώτησε.

—Ξέρω γώ ; δὲ θέλει, εἶπε πάλιν ὁ Χάρης, κρυκαλῶν ἐπίτηδες κάποια συζήτησι.

Ἡ κυρὰ Μάρω ἐγέλασε μ' ἀφέλεια.

—Δὲν θέλει, ἔ ; Κι' ἐσεῖς τὸ πιστεύετε ;

—Γιατί, κυρὰ Μάρω; ἐρώτησε ἡ Δώρα χαϊδεύοντας τὸ δαντελλωτὸ φακιόλι τῆς.

-Νὰ σοῦ πῶ γιατί;... Γιατὶ ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ κεθάνω κρὶν ἀνάψουν τὰ γαλάζια κεριά... Κι' αὐτὰ θ' ἀνάψουν μονάχα στὸ γάμο σου. Μὴ φαντάζεσαι, κυρά μου, πῶς θὰ μείνω ἀθάνατη ;

—Κι' ἂν ἐγὼ τώρα τ' ἀνάψω; εἶπε ἡ Δώρα μὲ προσποιημένη σοβαρότητα.

—Σ' ἐγέλασαν, κυρία μου, σ' ἐγέλασαν πολύ. Ἔτσι μονάχα; Θὰ παίξῃς μ' αὐτά; 'Αμ' δὲ σὲ ἀφήνω. 'Εδῶ μέσα κυρία εἶμ' ἐγώ. Στὸ σπίτι σου, στὴν Πόλι κάμε ὅ,τι σοῦ γουστάρει. 'Εδῶ ὅμως... 'Ακοῦτε κουβέντες, κυρία Θάλεια; Μιλῆσιε κοί σεῖς.

—Δὲν θέλει συζήτησ', εἶπε μὲ τρυφερότητα ἡ Κι Φλωρᾶ. 'Η κυρὰ Μάρω ἔχει ἐδῶ δικαιώματα.

—Δέκα κέντε χρόνια φυλάω αὐτὰ τὰ κεριά. Κάθε Σάββατο, κέρνω τὴν ψηλὴ σκάλα καὶ τὰ ξεσκονίζω μὲ τὸ φτερό.Νὸ, τὸ ἔχω ἐδῶ φυλαγμένο, στὸ μπουρέ. Ἔχει κι' αὐτὸ γιάλζια φτερά. Καὶ προσέχω μὴ χτυπήσω κανένα κεράκι, μὴν κονέσῃ. 'Ανεβῆτε νὰ δῆτε τῆς ἄσπρες μυτίτσες τους. Εἶναι ἀκόμη παρθένες. Οὔτε μυῖγα δὲν τολμᾷ νὰ σταθῇ ἐκεῖ πάνω. Τὴν ἀφήνω ἐγώ; Τὰ ἄσπρα τους νεύματα τὰ ἔχω φυλάξει. Θὰ μοῦ πῆτε' γιατὶ νὰ μὴ τὰ σκεπάζω; Νὰ γιατί. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ χάσω ἀπ' τὰ μάτια μου τ' ὄνειρό μου αὐτὸ τὸ γαλανό. Κάθε κρωῖ θὰ κάμω τὴ βόλτα μου καὶ θἄρθω νὰ τὰ κυττάξω. 'Εκεῖνη τὴν ὥρα, θαρρῶ πῶς ἡ ψυχή μου κετᾷ στὸν ἀληθινὸ οὐρανό. Καὶ ζῶ καὶ περιμένω, μὲ κεποίθησι, μὲ ἀπόφασι, τὴν ὥμμορφη νύχτα, ποὺ θ' ἀνέβω τὴν ψηλὴ σκάλα κοὶ θ' τ' ἀνάψω. Κι' ἔκειτα φαντάζομαι κάτω στὴ σάλα ἕνα χαρούμενο κόσμο, ἕνα χορὸ ἀτελείωτο κοὶ τὴ Δώρα μας νύφη!...

* * *

Ὅλοι ἐχαμογέλασαν μὲ τὴν ἀφέλεια τῆς κυρὰ Μάρως ἀλλὰ καὶ ὅλοι αἰσθάνθηκαν ὅτι τὰ λόγια της ἄγγιξαν τὴν ψυχή τους.

Καὶ ἡ ἴδια ἡ Δώρα,γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, ἔνοιασε κάποιο βαθὺ κλονισμὸ στῆς ἰδέες τη'.

Ἐκατάλαβε ὅτι ὁ ψυχικὸς πόθος τῆς γυναίκας ἐκείνης εἶχε κᾶτι τὸ ἀκαταγώνιστο.

'Η κυρὰ Μάρω μὲ τ' ὄνειρό της δὲν ἐπροκαλοῦσε τὸ γέλοιο.

Τὸ ἐναντίον ἐπροκαλοῦσε σεβασμό.

Κι' ἡ Δώρα ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένη.

'Ο Τώνης τὴν ἀκολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τον.

'Ἐπῆγαν ἔπειτα σ' ἄλλα δωμάτια, ἀνέβηκαν στῆς φεγγερὲς κρεβατοκάμαρες, κατέβηκαν στὰ μαγειρειὰ καὶ στὰ ὑπόγεια, καὶ κουρασμένοι ἐγύρισαν στὸ χῶλλ, στὴ δροσερὴ εἴσοδο μὲ τὰ πλεκτὰ καθίσματα κι' ἐκάθισαν.

'Η κυρὰ Μάρω ἔπῆγε νὰ τοὺς ἑτοιμάσῃ ἕνα δροκτικό. Κι' ἀποῦ τὸ ἔφερε καὶ τὸ δοκίμασαν, ἐζήτησεν ὁ Χάρης νὰ τοὺς τὸ δευτερώσῃ.

—Ξεκουραστῆτε λίγο κι' ἔκειτα, εἶπεν ἡ κυρὰ Μάρω.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἀντίρρησίς της τοῦ ἐφάνη δυσκολοεξήγητη.

—Δὲν καταλαβαίνω γιατί, τῆς εἶπε.

—Θέλω νὰ ἰδῆτε ἀκόμη κᾶτι, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ πιῆτε πρῶτα. Δὲν κάνει νᾶστε εὐθυμοι σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Θὰ καταλάβετε, κύριε Χάρη, ἄμα κᾶμε.

'Ἦταν τόσο εὐγενικὴ ἡ ἐπιβολή της, ὥστε ὁ Χάρης ὑπεχώρησε.

'Η Δώρα δὲν μιλοῦσε τώρα.

'Ἔβλεπε ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς εἰσόδου πρὸς τὸν κῆπο, ἀλλὰ φαίνεται, δὲν ἔβλεπε τωρὰ τὰ λουλουδιὰ.

'Ἴσως...τὰ γαλάζια κεριά.

'Ο Τώνης δὲν ἤθελε νὰ διακόψῃ τὸ ρεμβασμό της. 'Ἔβλεπε τὸ γυμνὸ λαιμό της, τὰ στρογγυλά της μπράτσ , τὸ κόδι της ποὺ ἀκούγαγε μ' ἕνα ρυθμὸ χορευτικὸ κι' ἔκανε ἀκούσιες συγκρίσεις μὲ μορφὲς κοὶ σώματα περασμένων χρόνων, μὲ γνωριμίες πρόσφατες, κι' εὕρισκε κάτι νέο ποὺ δὲν τὸ εἶχε δεῖ εἰς τὴς γυναῖκες, κάποια καινούργια ἀκτινοβολία, κᾶτι σὰν μυστικὴ ποὺ ἐκυμάτιζε ἀπὸ τὸ σῶμα της στὰ μάτια του.

* * *

—Μήπως ξεκουραστήκατε; ἠρώτησεν ἡ κυρὰ Μάρω, διακόπτουσα τὴ σιγανὴ συνομιλία τοῦ Χάρη μὲ τὴ Θάλεια.

—Ἐμπορός, νὰ τελειώνωμε, εἶπεν ὁ Χάρης κι' ἐσηκώθηκε.

'Ὅλοι εὐχέθηκαν ὀρθοὶ καὶ τελευταία ἡ Δώρα.

'Η κυρὰ Μάρω ἐπροχώρησε στὸ βάθος τῆς εἰσόδου τοὺς ἐτρόβηξε στὸν ἐσωτερικὸ διάδρομο, ἐπῆγε ὡ; τὸ τέλος κι' ἐκεῖ,μπροστὰ σὲ μία κλειστὴ πόρτα, ἐστάθηκε.

'Ἐπῆρε κάποιο ὕψος, λίγο μυστηριῶδες καὶ μὲ σοβαρότητα ποὺ ἔδειχνε ὅτι ἐπίστευε ἐκεῖνα ποὺ τοὺς ἔλεγε, εἶπεν ὀρχά :

—'Εδῶ εἶναι ἡ ἐκκλησία μας!

Καὶ ἄνοιξε.

Τὴν ἀκολούθησαν σιωπηλοὶ κι' ἐμπῆκαν σ' ἕνα τετράγωνο δωμάτιο, μισοφωτισμένο ἀπὸ τὰ πορφύρα, μὲ κλεισμένες τῆς γρίλιες καὶ κατεβασμένες τῆς λεμὲς κουρτίνες.

'Ὅλα ἦσαν ἄσπρα ἐκεῖ μέσα.

Οἱ τοῖχοι, τὰ πορφύρα κι' αὐτὸ τὸ πάτωμα ποὺ ἦταν στρωμένο μὲ μουσαμᾶ σὰν γάλα.

Στὸν τοῖχο τοῦ βάθους, σὲ δυὸ κορνίζες ἄσπρες δυὸ εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας.

Καὶ ἀνήμεσα στῆς δυὸ εἰκόνες, κάτω στὸ πάτωμα ἐστηρίζετο μιὰ βάσις τρίποδη λευκή, ποὺ ἐκρατοῦσε στὰ ξύλινά της χέρια μιὰ μεγάλη εἰκόνα.

'Η κορνίζα της ἦταν ἐπίσης ἄσπρη καὶ ἡ εἰκόνα ἦταν μιὰ πελώρια φωτογραφία.

'Από κάθε μέρος της ἔκαιαν δυὸ λαμπάδες, κι' ἀπὸ τὴν ὀροφὴ ἤταιε κρεμασμένη μιὰ καντήλα.

Πλάϊ στὴ φωτογραφία δυὸ λευκὲς βάσεις ἀπὸ ξύλις, κι' ἀπάνω δυὸ ἀνθοδοχεῖα, μὲ λουλούδια ποὺ διατηροῦσαν ἀκόμη τὴν πρωϊνὴ δροσιά.

'Η κυρὰ Μάρω ἐπῆρε ὕψος κατανυκτικὸ κι' ἐπρόφερε ὀργὰ αὐτὲς τῆς λέξεις :

—'Η ἁγία μας.

* * *

'Ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς πεθαμμένης; τῆς κυρίας, τῆς Πόπης Χάρη.

'Ἕνα πρόσωπο γεμάτο καλωσύνη.

Νέα 22 ἔως 25 χρόνων μὲ κλούσια μαλλιά, μὲ μάτια λίγο ὀνειροπόλα καὶ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἔδειχναν πραγματικῶς τὴν ἀρετή, τὴν αὐστηρότητα, κάποιαν ὁριστοκρατικὴ σεμνότητα, ποὺ εἶχαν ἡ ἀρχοντοπούλες τῆς περασμένης γενεᾶς.

'Ἦταν ἡ μορφὴ ποὺ κάνει τοὺς ἄνδρες τοὺς διστακτικοὺς νὰ πέρνουν τὴν «ἀπόφασι».

'Η φυσιογνωμία ποὺ ἀκτινοβολεῖ ἐμπιστοσύνην.

Τά μάτια ποὺ λένε στὸν μετέωρο μνησῆρα:

«'Ἔλα κοντά μου νὰ σὲ ξεκουράσω, νὰ σὲ δροσίσω, νὰ σὲ παρηγορήσω, νὰ σὲ στηρίξω, νὰ σοῦ θεμελιώσω σπῆτι».

Εἶχε τὸ ὅλον της πραγματικῶς τὴ χριστιανικὴ ἀγνότητα. Μ' ὅλα τὰ νειάτα της ποὺ τὰ ἐσκέπασε τὸ χ

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ὅπως προανήγγειλε, ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ ψηφοφορία ἐπὶ τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ δημοψηφίσματος, διὰ τοῦ ψηφοδελτίου τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται εἰς τὸ μεταξὺ 4ης καὶ �means σελίδος περιθώριον. Οἱ ἀναγνῶσται πρόκειται, διὰ τοῦ ψηφοδελτίου αὐτοῦ, νὰ μοῦ εἰποῦν εἰς ποίαν θέλουν νὰ δώσω τὴν προῖκα. Καὶ τὴν *ποίαν* αὐτήν, θὰ τὴν διαλέξουν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν 11 ὑποψηφίων, ὁ ὁποῖος δημοσιεύεται κατωτέρω. Ἐπειδὴ ἐκείνη ἡτις θὰ συγκεντρώσῃ τὰς περισσοτέρας ψήφους θὰ πάρῃ τὴν προῖκα, συμφέρον τοῦ καθὲ ψηφίζοντος εἶναι νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ διὰ τῶν δέκα ψηφοδελτίων τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς δέκα συνεχῆ φύλλα, μίαν ἐξ ὅλων τῶν ὑποψηφίων, ἐκείνην ποὺ προτιμᾷ.

Ἰδοὺ ὁ κατάλογος :

	Ψευδώνυμα ὑποψηφίων	Ψῆφοι
1	Γλυκοματοῦσα, ἐκ Θεσσαλονίκης.	
2	Σενέλη, ἐκ Σμύρνης.	
3	Κόρη τῶν Κυμάτων, ἐξ Αἰγίου.	
4	Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων, ἐκ Πύρου.	
5	Μισταγκέτ, ἐκ Σμύρνης.	
6	*Papillon*, ἐξ Ἀϊδινίου.	
7	*Brunette*, ἐξ Ἡρακλείου.	
8	Ὀνειρεμένη Λευτεριά, ἐκ Κων)λεως	
9	Μενεξεδένιο Μπουκετ., ἐξ Ἀθηνῶν.	
10	Σαμιώτικο Ἀστέρι, ἐκ Σάμου.	
11	Νυσκάν, ἐκ Κερκύρας.	

Ἐπιβεβηθηκὼς θὰ δημοσιεύσω εἰς κάθε φύλλον ἀνὰ μία φωτογραφία τῶν ὑποψηφίων.

Γλυκοματοῦσα ἐκ Θεσσαλονίκης

Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι κάθε ψηφοδέλτιον πρέπει νὰ συνοδεύεται ὑπὸ ἑνὸς 50λέπτου.

Ὅπως ἔγραψα ἤδη εἰς ἐκείνην ποὺ θὰ συγκεντρώσῃ τὰς περισσοτέρας ψήφους, θὰδοθῇ ὡς προῖκα τὸ ποσὸν τῶν 5 χιλιάδων δραχμῶν, εἰς τὴν ἀμέσως δὲ μετ' αὐτὴν ἐρχομένην τὸ ὑπὲρ τὰς πέντε χιλιάδας ποσὸν ποὺ θὰ συναθροισθῇ.

ΨΗΦΟΙ ΚΑΙ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

Τὰ τελευταῖα ψηφοδέλτια τοῦ πρώτου μέρους τοῦ δημοψηφίσματος ποὺ ἔλαβα ἐμπροθέσμως, ἀνήκουν εἰς τοὺς κ. κ. Νικήταν Συχνὴν 4, Φ. Ζάγκαν, *J. Miliotis*, Β. Σπαθόπουλον ἀνὰ 2 καὶ Ἀ. Ἀναστασόπουλον, Δ. Μελᾶν. Κ. Ἀλεξάνδρου ἀνὰ 1.

Ἐπίσης ἐψήφισαν διὰ ψήφων ἄνευ ψηφοδελτίων, ἀλλὰ μετ' ἰσαρίθμων 50λέπτων: Ὁ κ. Ν. Ἐμέναγας καὶ ἄλλοι ὑπὲρ τῆς Ὀνειρεμένης Λευτεριᾶς διὰ ψήφων 325, δι' ὃ καὶ ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο δεσποινὶς περιελήλιθη εἰς τὸν κατάλογον.— Ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Πυγμαλίων ὑπὲρ τῆς δίδος Σενέλη διὰ ψήφων 50.— Ἡ δὶς Ἐ. Π. ὑπὲρ τῆς δίδος Μαργαρίτα διὰ ψήφων 8.

Η ΣΥΛΛΕΓΟΜΕΝΗ ΠΡΟΙΚΑ

Ἐκ προηγουμένων ἑβδομάδων	δρ. 5.089.—
Ἐκ ψηφοδελτίων	» 6.50
Ἐκ ψήφων	» 191.50
Σύνολον	δρ. 5.287.—

Ἐπίσης 32.50 εἰς στέμματα.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Παρακαλοῦνται αἱ δεσποινίδες Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων, *Papillon*, *Brunette*, Σημιώτικο Ἀστέρι καὶ Ναυσικάν, νὰ μοῦ στείλουν ἄλλες φωτογραφίες, καθαρές, μαῦρες σὲ φόντο ἄσπρο, κεφάλι μὲ λίγο μπούστο, ὄχι προφίλ, χωρὶς καπέλλο, στὸ μέγεθος τῆς σήμερον δημοσιευομένης.

Ἐλήφθησαν, δίδες Γλυκοματοῦσα, Σενέλη καὶ Κόρη Κυμάτων. Εὐχαριστῶ.— Ἔλαβα καὶ τὴ δική σας φωτογραφία, δὶς Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐπιτυχημένη. Στεῖλτε ἄλλην.—Ἐπιστρέφονται, δίδες Γαρύφαλον καὶ Ν. Ἀγνίου.— Ἐφόσον δὲν ἐλάβατε 500 ψήφους, δὲν μπορεῖτε νὰ λάβετε μέρος, δὶς Μαρίκο.—Ἀφοῦ ὥρισα ἐξ ἀρχῆς τὴν βάσιν αὐτήν, δὶς Παλατένια Ἀμαζών, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν ἀνακαλέσω.—Ἐλήφθη, δὶς Μιστενκέτ.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΠΥΘΙΑ

Ἄρτην. Τ. Τ. 902.—Χαρακτὴρ εὐθύς, λιτός, εἰλικρινὴς καὶ ἀποφασιστικός. Καρδιὰ γενναιόφρων. Ὑστερεῖτε εἰς μόρφωσιν καὶ εἰς γοῦστο.

Νορβηγίδα. Θεσσαλονίκην.— Τὰ ἐλαττώματά του ὁ καθένας πρέπει νὰ τὰ διορθώνῃ καὶ νὰ τὰ συγκαλύπτῃ. Ἀλλ' ὄχι ἐν τῇ προσποιήσει του νὰ τὰ κρύψῃ, νὰ πιστεύῃ καὶ ὁ ἴδιος ὅτι δὲν τὰ ἔχει καὶ νὰ τὰ ἀρνεῖται ἀλαζονικῶς. Ὁσάκις τύχῃ ν' ἀποκαλυφθοῦν, νὰ τ' ἀναγνωρίζῃ καὶ νὰ τὰ ὁμολογῇ. Ὅσον διὰ τὴν εἰλικρίνειαν πράγματι σήμερα δὲν περνᾶ καὶ πολύ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἔχει ὄχι μόνον μένει ψυχικῶς ἱκανοποιημένος, ἀλλὰ καὶ ἐκτιμᾶται ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἄλλο ζήτημα ἂν δὲν τοῦ ἐκδηλώνουν τὴν ἐκτίμησίν των. Ἔχετε ὅμως ὑπ' ὄψει σας τοῦτο: ὅτι διὰ τὰ κατισχύσῃ ἡ εἰλικρίνεια, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας ἰδιότητας. Δηλαδή: Δύναμιν θελήσεως, ψυχικὴν ἀκαμψίαν, σκληρότητα πολλάκις καὶ ἰδίως ἀκόλυτον ἠθικὴν ἀκεραιότητα. Ὄχι εἰλικρινεῖς γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ ἀνειλικρινεῖς γιὰ τὸν ἑαυτό μας!

Λυδίαν. Θεσσαλονίκην.—Σκεπτικιστὴς εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν λαμβάνει εὔκολα ἀποφάσεις, ἀλλὰ σκέπτεται πολὺ προτοῦ ἀποφασίσῃ. Δηλαδὴ ὁ διστακτικὸς καὶ ὁ δύσπιστος. Τὸ χρῶμα κρίνεται ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, διότι τὰ μαλλιὰ καμμιὰ φορὰ ἀλλάζουν καὶ χρῶμα τεχνητῶς. Ὁ χαρακτὴρ σας ὅπως τὸν περιέγραψα ἀνήκει εἰς τύπον μελαχροινῆς, γι' αὐτὸ καὶ δείχνετε ἡλικίαν ὑπὲρ τὴν πραγματικήν, ἐνῷ μιὰ πεταχτὴ ξανθιὰ κούβει χρόνια.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΡΑΨΩΔΙΑΙ

ΜΙΑ ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΑ

Προσφυγοπούλα μιὰ χαρά,
Πεντάμορφη, στοράτη,
Μοῦ ἱστοροῦσε μιὰ φορά,
Ἀπ' τὴν σκλαβιὰ φευγάτη,
Μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα,
Μὲ τραυλή της τὴν μιλιά,
Περασμένα, συγχωρμένα,
Τὰ δικά της τὰ παλιά.
Βούλγορος τὴν εἶχ' ἁρπάξει,
Μὲ βία, δίχως στεφάνι,
Κι' ἤθελε γιὰ νὰ τὴν σράξῃ.
Ἀφοῦ ἄτιμη τὴν κάνῃ !...
Μά, εἶχε τύχη ἡ κόρη
Φαρμάκι μαζύ της νάχῃ,
Τοῦ δίνει καὶ εἰς τὰ ὄρη
Παρθένα φεύγει μονάχη !
Ὠχρή, σὰν κίτρινο κρῖνο,
Ἡ κόρη μοῦ μιλοῦσε
Καὶ τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο
Μὲ πίκρα ἱστροῦσε.
Θαροῦσε αὐτὸν ἀκόμα
Πῶς ἔβλεπε νὰ πεθαίνῃ,
Πῶς ἦτο μπροστὰ στὸ πτῶμα,
Κι' ἂς ἦτο αὐτὴ σωσμένη !...

Ἀθῆναι *Δημ. Ν. Ζορμπᾶς*
Ἐπίατρος

ΣΑΝ ΕΝΑ ΘΕΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

Σὰν ἕνα θεῖο ὄνειρο, ὁ νοῦς μου τριγυρίζει
στὴν κλίνη σου ποῦ ἀνόνειρη κοιμᾶσαι ἀγαπημένη.
Ὁ ὕπνος σου εἶνε ἀτάραχος γιατί σὲ νανουρίζει
τὸ θλιβερὸ παράπονοποῦ ἀπ' τὴ ψυχή μου βγαίνει,
Ἔτσι ἀπ' τὰ χρόνια τὰ παλιὰ ἡ λάφνη ἀποκοιμᾶται
σ' ἕνα κρεβάτι ἀνθόσπαρτο, στοῦ Παρνασσοῦ τὰ πλάγια,
καὶ γύρω της σὰν ὄνειρο μαγευτικὸ πλανᾶται
τοῦ Φοίβου τὸ παράπονο μεστὸ ἁρμονία καὶ μάγια.

Παῦλος Σπυρόπουλος

Ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Βλάμης ἀγαπητὸς συνεργάτης τῆς «Σφαίρας» ἑτοιμάζει κάτι, ποὺ εἶμαι βέβαιος πῶς θ' ἀρέσῃ στοὺς ἀναγνώστας. Δὲν πρόκειται περὶ μυθιστορήματος, οὔτε κἀν περὶ φανταστικοῦ ἀναγνώσματος ἀληθοφανοῦς. Πρὸ μηνῶν ἀνεμίχθη τυχαίως εἰς τὴν συγκινητικὴν περιπέτειαν ἑνὸς φτωχοῦ κοριτσιοῦ, τὸ ὁποῖον, εὑρεθὲν ἀροστάτευτον μέσα εἰς κοινωνίαν, οἵα ἡ Ἀθηναϊκή, εἶδεν ἑαυτὸ περικυκλούμενον ἀπὸ σμῆνος ἐκμεταλλευτῶν καὶ προαγωγῶν, ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῶν ὁποίων ἐξέφυγεν ὡς ἐκ θαύματος. Ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης, ὁσφρανθεὶς δημοσιογραφικώτατα τὸ γεγονὸς τὸν ἐνδιαφέρον τῆς περιπετείας αὐτῆς, τὴν παρηκολούθησε μέχρι τέλους καὶ ἤδη ἑτοιμάζει τὴν ἀφήγησίν της. Ἡ δημοσιευσίς της θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ μεταπροσεχοῦς φύλλου, καὶ ἔχω πεπεισθῆναι ὅτι θὰ προκαλέσῃ κατάπληξιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας, οἱ ὁποῖοι δὲν φαντάζονται ποῖαι τραγῳδίαι διαδραματίζονται εἰς τὰ παρασκήνια τῆς κοινωνίας μας.

Δὲν ἔχω νὰ ἐγκρίνω παρὰ ἕνα ἐπίγραμμα τοῦ κ. Χ. Κονδύλη.

Πολὺ κοινὰ πράγματα στὴν πρόζα σας, κ. Θ. Σαρλ.—Ὡς ποίημα ἀποτυχημένον, κ. Ν. Μαυρ. Ἀφοῦ ἐπιτυγχάνετε στὸ πεζογράφημα, γιατὶ περιορίζετε τὴν ἐμπνευσίν σας σὲ στίχους ;—Τὸ προηγούμενον ἐδημοσιεύθη, κ. Κ. Μαρμαρ. Τὸ «Βουναλάκι» δὲν παρέχει ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον.—Πολὺ ἀτελὲς τὸ δικό σας, κ. Γ. Τς.—Ἡ «Φεγγαρόλουστη Νύχτα» προδίδει ποιητικὸν αἴσθημα, ἀλλ' ἔχει ἀρκετὰ λάθη στοὺς στίχους, κ. Γ. Θέμελ. — Δὲν εἶνε γιὰ ἔγκρισιν τὰ ἔργα σας, κύριοι καὶ δίδες Μακάλ., Ἀ Χαμοδραν., Ἐλένη Ζαφειρο., Ἀ. Ζῶντ. καὶ Χ. Μακρ.—Περιμένετε νὰ δημοσιευθῇ τὸ ἄλλο ἐγκεκριμμένον, κ. Π. Βακιρτζογλ.—Ἔργα μεγαλείτερα τοῦ ἑνὸς τρίτου τῆς στήλης τῆς «Σφαίρας» δὲν τὰ διαβάζω, κ. κ. Γ. Ρωμάντζα καὶ Σ. Τσιούλ.

Σωστά! πολὺ σωστά, δεσποινὶς Γεωργία Τ. Τὸ ἀζοῦρ δὲν τὸ ἔχει ὁ οὐρανός, ἀλλ' ὁ μπαλάης τῆς γειτονιᾶς, ὅπως καὶ τὸ λουλάκι.—Μὴν τὸ παίρνετε κατάκαρδα, κ. Ἀ. Μπέκ. Εἶνε φυσικὸ νὰ μὴ βγαίνουν ὅλα καλό. Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸ ἔγκρινω, θὰ πῇ πῶς πράγματι εἶχε λάθη. Ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἐνέκρινα ἄλλα δικά σας, χωρὶς καμμιὰ συζήτησι;

Κουπόνια τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ δημοψηφίσματος ἔστειλαν οἱ κ. κ. Τ. Ἀντωνιάδης, Ἀ. Καρατζόβαλης, Β. Μακρίδης, Δ. Παπαβέργος, Δ. Κέμμος.

Ἔγραψα κατ' ἐπανάληψιν, κ. Δ. Παπαβέργο, ὅτι στὴν κλήρωσιν θὰ λάβουν μέρος μόνον ὅσοι στείλουν ὁλην τὴν σειρὰν τῶν κουπονιῶν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πραγματικοῦ συγγραφέως. Συνεπῶς ἂν γράφετε ἕνα ὄνομα στὸ ἕνα κουπόνι καὶ ἄλλο στὸ ἄλλο, δὲν θὰ μετάσχετε τῆς κληρώσεως γιὰ τὸν φωνογράφον..

Εἰς ψευδώνυμα, μὴ συνοδευόμενα καὶ ὑπὸ τοῦ πραγματικοῦ ὀνόματος, δὲν ἀπαντῶ.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Σπαθοφόρος» Ἄγγελος« «Μπετόβεν «Malin Renard».

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Malin Renard. Ἐχρεώθητε δραχ. δύο. Γ. Ἀρματᾶν. Συμπλήρωσις συνδρομῆς ἐλήφθη. Γ. Τίλλιον ἐξόφλησις ἐλήφθη.—Ἰ. Χατζηδημητρίου. Ὄχι.

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ οἱ κ. κ. Κ. Χρυσόπουλος, Εὐαγγ. Γενουζάκη, Α. Τσουρέας. Φ. Μπίθας, Ἰ. Μαλικέντζας, Τ. Θεοφανόπουλος, Π. Δαρδάνης, Χρυσόστ. Πάκας, Ἀ. Τρυφωνόπουλος, Π. Πόποβιτς, Θ. Ξανθόπουλος, Ἰ. Μεταξᾶς, Κ. Κοκαλάκης, Κ. Καντρῆς, Ὀδ. Κατσίκας, Ν. Λογοθέτης, Ἰ. Σιταρᾶς, Α. Σταματίου, Μ, Κοτίνης, Μ. Χαλκιαδάκης, Ἰ. Παπαδάκης, Κ. Συγκρελιώτης, Ἀθαν. Μελᾶς, Χρ. Οἰκονομόπουλος, Ἰ. Λύκος, Β. Θεράπος, Λυζ. Οἰκονομίδης, Β. Δῆμος, Δ. Βαμβακίδης, Μ. Βαρούτσος, Π. Μαρκόπουλος. Χ. Γρηγορόπουλος, Β. Παπαγαζῆς, Ζ. Μανᾶς, Ε. Βασιλαντώνης, Γ. Παῦλου, Ε. Ἐλευθερίου, Ἰ. Παπουτσῆς, Ἀλ. Σπυρόπουλος, Μ. Σκουλαρίκος, Α. Τζανίκος, Γ. Φιλιππακόπουλος, Χ. Νταλιάνης, Μ. Σαράντος, Γ. Βέκιος, Ἀθ. Σταματόπουλλος, Ν. Κουναρίου, Ν. Μακρῆς, Α. Παπακωνσταντίνου, Ἰ. Ἀσημακόπουλος, Κ. Ἀλεξίου, Θ. Κουρμπούζος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

30 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

—Ἐπιθυμῶν τὴν ἀποκατάστασιν ἀλληλογραφῶ μὲ χήρας καὶ δεσποινίδας. Μπετόβεν. *P. R.* Βόλος.

—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ κυρίας 25 - 32 ἐτῶν, σκοπὸς ἱερός. Ἀποτανθῆτε δι' ἐπιστολῆς: *Paul Vlastos 161 W. Nolth ave: Ghicago - ill. U. S. A.*

—Ἀνταλάσσω *C. P.* καὶ ἐπιστολὲς μὲ ἀπαξάπαντας. Γράψατε: Ὡραίαν Ἑλληνοποῦλαν. Λεβάδεια.

—Δεσποινὶς παραθερίζουσα εἰς Ἄνδρον, ὅπως διασκεδάσῃ τὴν μοναξιάν, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν νέων. Γράψατε Ἀδραν, Μπατσοῖ — Ἄνδρου.

—Μῆλον τῆς Ἔριδος, Θράκη. Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μου; Γράψατε: Σπαθοφόρον Ἄγγελον, 52ον Π. Σ. 1ος Λόχος τ. τ. 932.

—Κλ. Ρ. ἂν ἐμὲ τὸν Σ. Σ. τοῦ τ. τ. 932, 52 Σ. Μ. ἀφορῶ, ἐξηγηθεῖτε δι' ἐπιστολῆς, ἄλλως ἀδιαφορῶ. Σ. Σ.

—Ἐμπορόκπη, Βουρ-κιέλα καὶ λοιποὺς σᾶς ἔχασα. Μπάρμπας Θωμᾶς. 13ον σ)γμα 10ος Λόχος τ. τ. 928.

—Δίδα Λώραν Δ... Κων)λιν. Γιατὶ μὲ λυσμονήσατε; Αὐταὶ εἶναι αἱ ὑποσχέσεις σας. Ἔχετε νὰ μοῦ γράψετε ἀπὸ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον. Ἐγὼ δὲν σᾶς λησμονῶ. Ἀνθ)γός, Τάκης Δ... τ. τ. 907.

—Αἰτῶ ἀλληλογραφίαν μὲ κορίτσια. Κων)λεως, Σμύρνης, Μουδανιῶν καὶ κατὰ προτίμησιν, Μυτιλήνης. Γράψατε: *Malin Renard. P. R.* τ. τ. 905.

—Κορίτσια Ἄλτ!! ἀλληλογραφῶ. Σκοπὸς ἔρως. Προτιμῶ, Ἀθῆνῶν, Πειραιῶς, Σέμου. Γράψατε. Νῖκον Ἀναστασόπουλον. *Poste Restante.* Ἀθήνας.

—«Μινέρβα» ἀλληλογραφῶμεν: Ἀντωνιάδης 12ου σ)γμα, τ. τ. 915.

—Ἀνταλλάσσω κάρτας καὶ ἐπιστολὲς μόνον μὲ δεσποινίδας. Εἰς ψευδώνυμα σιγῶ. Γεώργ. Φλῶρος Σχολὴ Σημάτων. Πύρος.

—Κορίτσια Στόκ: Ποία ἀπὸ σᾶς θὰ προτιμήσῃ εἰς ἕνα φιλελεύθερο φανταράκι νὰ γράψῃ, ἔστω δύο λέξεις; Προτιμῶντσι Χανίων, Ρεθύμνης, Ἡρακλείου καὶ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς ἱερός. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε: Ε. Κ. Φερ. Κλιβ. τ. τ. 924.

—Ἂν Σμαράγδα ἐκ Κίου, δέχεται ἀλληλογραφίαν μου, ἄς γράψῃ. Ναύτην Ἰωάννην Φραγκουλάκην. Ἀνιχνευτικὸν «Πάνθῃ» τ. τ. 919. Κίον.

—Μία ἐκ τῶν δύο ποῦ ἐποζάρισαν στὸ σύμπλεγμα τοῦ ὑπ' ἀριθ' 184 φύλλου, παρακαλῶ ὅπως δεχθῇ τὴν μετ' ἐμοῦ ἀνταλλαγήν. Ο. Μικρόν. 7ος λόχος. 37ον Σύμα. τ. τ. 904.

—Δίδα Ν. Κ. Α. Φεύγω, σᾶς ἔγραψα εἰς *P. R.* Ἄγγελος.

—Δίδα Ὀλ. Γ. Ἐπιστολήν μου ζητήσατε εἰς *P. R.* Ε. Φ.

—Ὀνειρεμένη Λευτεριά, γνώρισέ μου διεύθυσίν σας γράφω κολλό. Ἀν]γὸς Βασ. Καραφήγας.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

50 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

—Δεσποινίδες Ἄλτ. Ποία ἀπὸ σᾶς θὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ παρηγορήσῃ ἕνα κομψὸ ὄμορφο ἐπὶ τριετίαν εὑρίσκεται εἰς τὰ αἱματοβαμμένα βουνὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας; Γράψατε: Ν. Δ. Ἐφοδιασμὸν 30ον πεζ. σ)γμα τ. τ. 911.

—Νεαρὸς ἀξιωματικὸς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας νεαρᾶς ἡλικίας μόνον ἐξ Ἡρακλείου. Σκοπὸς γνωριμίαν, γάμος. Εἰς ψευδώνυμα δὲν ἀπαντῶ. Γράψατε: «Ρωμαντικὸ Πολυ]όλο».6ον σύνταγμα τ. τ. 915.

—Ἕνα νεαρὸ σκαπανάκι αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τρυφερὰς ζῴπαξεις. Σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε' Γ. Σ., ΙΙ τάγμα μηχανικοῦ Στρ. Μ. Ἀσίας 2ος λόχ. τ. τ. 902α.

—Νεαρώτατος δεκανεὺς τοῦ μηχανικοῦ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας τρυφερᾶς ἡλικίας καλῶν οἰκογενειῶν. Σκοπὸς ἄριστος. Γράψατε: Δεκανέα Σ. Φιλόμουσον ΙΙΙ τάγμα μηχανικοῦ Στρατιᾶς 2ος λόχος, τ. τ. 902.

—Αἰτῶ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν, σκοπὸς φιλία, προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Σμύρνης, καὶ Καλαμῶν. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε: Δεκ. Παυλόπουλον Εὐθ. Ἰα'. Μ. Ο. Π., 2ας πυρ)χίας τ. τ. 903.

—Νεαρὸς τηλ]τὴς εὑρισκόμενος εἰς τὰ κατήψυλα βουνὰ τοῦ Δορυλαίου, ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς μὲ δίδας καὶ χήρας ἄνω τῶν 30 ἐτῶν. Σκοπὸς γάμος, ψευδ. ἀποκλείονται. Προτιμῶνται Ἀραδιουκόλεως καὶ Κων)λεως. Γράψατε' Ρεντίδην Ν., Γ. Σ. ΙΙ.Π. Ἐπιτελεῖον ΙΙΙ Μοίρας τ. τ. 905.

—Δύο νεαρὰ πυροβολητάκια αἰτοῦσιν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας, προτιμῶνται Σμύρνης καὶ Κορδελιοῦ 1ος Χάρις 2ος Νύξ. ΙΙ Β., Μ. Ο. Π., τ. τ. 907.

—Ἀφροκλασμένες δίδες Π. Ν. Ἑλλάδος εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν. Ἐπεκτείνατε τὴν προσοχήν σας γιὰ δύο νεαροὺς ὑπαξιωματικοὺς Ζητοῦμεν ν' ἀποκτήσωμεν, μὴ χάνετε καιρόν, πᾶρτε χαρτὶ καὶ πέννα καὶ γράψατε ἄνευ δισταγμοῦ. Προτιμῶνται ἐκ Ἀθηνῶν, Θεσ)νίκης Καβάλλας, Σμύρνης καὶ Μυτιλήνης, ψευδ. ἀποκλείονται, σκοπὸς ἱερός. Γράψετε· λοχ. Καμπούγιαν Θ. καὶ Καϊντατζῆν Κων. 30 σύμμα 7ος λόχος τ. τ. 911.

—Δίδες Σμύρνης, Θεσ)νίκης καὶ Ἀθηνῶν. Γράψατε· Βενόπουλον Κωνστ. λοχίαν. ΧΙ Διλοχία 2ος λόχος τ. τ. 925.

—Κορίτσια! Διακόψατε πρὸς στιγμὴν πᾶσαν διασκέδασιν καὶ διαθέσατε δύο λεπτὰ γιὰ νὰ γράψετε μόνον δέο ἀνακουφιστικὰ λόγια, σὲ μιὰ ψυχὴ ποὺ εὑρίσκεται μὲς τὸ ἀμπρί. Ἡ πρώτη ποῦ θὰ γράψῃ θὰ λάβῃ ἀναιμητικὸν δῶρον τῆς Μ. ἐκστρατείας σειρὰν *C. P.* ταύτης. Α. Κ., Ἐπιμελητεία Χ. μεραρχίας.

—Νεαρὸς ἐπιλοχίας αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νεαρὰς δίδας 15 - 20 ἐτῶν. Προτιμῶνται Δασκάλες. Σκοπὸς γνωριμίας καλουμένης Ἡσ. γάμον. Γράψατε: Ἐπιλοχίαν Καρκαμῆτσον Ἰωάν. 30ον σ)τος πεζ. 10 λόχου τ. τ. 911.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ δίδας κάτω τῶν 22 ἐτῶν Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος. Σκοπὸς γνωσθήσεται εἰς πρώτην ἐπιστολήν. Γράψατε: «Μαραμμένην Νεότητα» 51ον σ)μα πεζ. Μ. Ἐπιτελεῖον τ. τ. 932.

—«Τρυγὼν ἐκ Κερκύρας». Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μὲ ἕνα ὄμορφο πατριωτάκι; Γράψατε Ἀγεράκι Λευκίμης. ΙΙ πολ)χία 25ον σύνταγμα τ. τ. 930.

—Κορίτσια Μεσσηνίας Ἄλτ. Λυπηθεῖτε τρία πατριωτάκια, εὐρισκόμενα εἰς Μέτωπον. Ζητοῦν ἀλληλογραφίαν. Προτιμῶνται Καλαμῶν, Νησίου, Κυπαρισσίας, Γαργαλιάνων, Λιγουδίστης. Γράψατε: Δεκ. Κωνσταντόπουλον Π., στρατ. Κουκουλᾶν Γ., Θεοδωρακόπουλον Κ. 11ον πεζ. σ)μα 2ου λόχου τ. τ. 929.

—Σοβαρὸς ἀξιωματικὸς κατόπιν πολυετοῦς παραμονῆς του ἐν τῷ Μετώπῳ ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας Δίδας καλῶν οἰκογενειῶν. Προτιμῶνται Λαμίας, Ἀθηνῶν, Κερκύρας, Σμύρνης, Καβάλλας, Χανίων Πάξῶν, Ἀργοστολίου, Δράμας, Κω)κόλεως, Πατρῶν, Καλαμῶν. Σκοπὸς γνωσθήσεται εἰς 1ην ἐπιστολήν. Γράψατε : Δρομέα Ἀλμυρᾶς Ἐρήμου. ΙΙ Πολ)χία 25ου Συν)τος τ. τ. 930.

—Δίδες Κων)λεως, Βοσπόρου, Κατίκιοῦ, Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος. Ἄλτ! Νεαρὸς Λοχίας εὐρισκόμενος εἰς τὰ βάθη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ζητεῖ παρηγοριὰ μὲ ἕνα γραμματάκι σας πρὸς ἀνακούφισιν. Σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσῃ. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε : Λοχίαν Τρυφωνόπουλον Ἀνδρ. 8ον Σύν)μα Πεζ. 1ος Λόχος, τ. τ. 929.

— Κορίτσια, πολεμιστὴς εἰσέρχεται διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς «Σφαίρας», αἰτεῖ ἐπιθετικὰς ἀλληλογραφίας ἀπάσης τῆς Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος. Γράψατε : «Πλοίαρχον τῆς Ὁμίχλης». 49ον Πεζ. Συν)τος 1ης Πολ)χίας, Τ. Τ. 934.

—Δύο νεαροὶ φίλοι, αἰτοῦσιν ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένα κορίτσια Ἀθηνῶν, Βόλου, Θεσ)νίκης, Σμύρνης, Κων)πόλεως, Προύσσης, Μουδανιῶν καὶ Κίου. Ἐκείνη ἡτις θὰ μᾶς ἐλκύσῃ θὰ λάβῃ γιὰ ἀμοιβὴν τὴν φωτογραφίαν μας. Γράψατε : «Νυκτερινὴ Αὔρα», «Κῦμα Βόλου», 38ὸν Πεζ. Συν)γμα Ἐπιτελεῖον ΙΙ τάγματος τ. τ. 911.

—Νεαρὸς Λοχίας, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδος μορφωμένας, 18—20 ἐτῶν. Σκοπὸς ἡ ἐξέλιξις. Προτιμῶνται, Ἡρακλείου, Νεαπόλεως, Σμύρνης Κων)λεως, Σολιχλῆ, Θηρῶν, Ὀδεμησίου. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε : Λοχίαν Ἰ. Κατριαδάκην 43υ Σ)τος πεζ. 5ου λόχ. Τ. Τ. 927.

– Δύο Νεαρὰ Πολυβολητάκια εὑρισκόμενα πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ χάος τῆς Ἀνατολῆς, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν Δδων κάτω τῶν 20 ἐτῶν. Σκοπὸς τῆς ἀλληλογραφίας μας εἶναι ἀχώρισα ἀηδονάκια. Προτιμῶνται, Λευκάδος, 40 Ἐκκλησιῶν, Ἀδριανουπόλεως, Ραιδεστοῦ, Σμύρνης, Κορδελιοῦ, Μαγνησίας, Κοσαμπᾶ καὶ Ἀϊδινίου. Ἔμπρὸς γράψατε : Λοχίαν Γ. Λεβετσόνον. καὶ Στρατ. Θ. Λάζαρην 41ον πεζ. Σ)γμα ΙΙΙ Πολ)χία. Τ. Τ. 925.

—Νεαρὸς. Ζητεῖ ἀλληλογραφίαν ἀπ ὅλας τὰς ἀναγνωστρίας τῆς ἀγαπητῆς «Σφαίρας».—Διεύθυνσις, Μηχανικὸν Π. Χ., ἔγα Μέρα δο. Πυροκὸ 1η Πυ)χία Τ. Τ. 927.

—Φιλελεύθερα Κορίτσια! ὅποια θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μαζί μου, γιὰ ἱ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΣΤΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ

Περδίκω μ' πλί μ'
Πάει, χαθκσ, ού ἔρμους! 'Αναλίγουσα κὶ νενερούλιασα ἀλάκαιρος σὰν τ' χλεμπῶνα μὲ τ' ὑτ' τν κάψα. Γιατὶ δὲν εἶνε κάψα ἰτούτ', οὐρὴ παρτσακλή. 'Ιτούτου πρᾶμμσ, πιδί μ' εἶνι ἡ λάβα τ' Βεζούβιου κὶ τοῦ πῦρ τον ἰξώτιρουν, π' ἀνέφκι ἀπ' τὰ τάρταρα τς γῆς, γιὰ νὰ μᾶς ζουματήσ' κὶ νὰ πᾶμε καλιὰ μας.

Μᾶς ἔφρυξε τοὺ ἔρμου σὰν καψμάδια κὶ μᾶς ξερουκοβουρντίζ' δεκαπέντι μερόνυχτα τώρα σὰν ρεβιθουκαϊφὲς στοὺ καβουντιστῆρ'.

Κι' ἂν τύχ' κὶ βαστάξς κανιὰ βδουμάδα ἀκόμα τούτου κάμμα, ἀντίου μυαλὰ κὶ χαιρέτα μας τοὺν πλάτανου!...

'Ιγὼ ἀπ' τὰ τώρα ἀρχίνσε νὰ μὲ πιάν' ἡ μερμηρὶσ. Προυψὲ μῶλιγιε ἡ σπιτουνεκοκερά μὶ πῶς παρυμιλαγα τ' νύχτα κί τς ἔλεγα πῶς τν ἀγαπάου. Κι' ἐξὸν ἀπ' αὐτίνου, σκώθηκα στοὺν ὕπνου μ', δίχους νὰν τοῦ καταλαβαίνου, σὰν ὑπνουβάτς κὶ τν ἀγκάλισσ.

—Ἄμ προυνκουπὴ καρτερᾶς μ' αὐτίνες τς κάψες, κερά μ'; τς εἶπα. Φλὸξ γιατὶ καταπῶς πάει τοὺ πρᾶμμα, μπορεῖ κάνα βράδ' νὰ μὴ σταματήσου στοὺ φλί, μόνε νὰ προυχουρέσου κὶ στοὺ παρασύνθημα!..

Τέλους νὰ μὴ στὰ πουλυλουγάου, οὐρὴ καψουπερδίκω μ' τόσου ἄναψε κὶ φούντουσε τοὺ μυαλό μ' π' ἰχτὲ κίνσα νὰ πάου στ' 'Αστιρουσκουπεῖου, γιὰ νὰ ἰδοῦ τί θὰ γέν' μ' αὐτίν' τ' ζέστ'. Μ' βῆκι ἡ πιτιὰ ἀπ' τοὺ στόμα πιζουπουρῶντας νιὰ ὥρα ἀπὰν' στὰ κατσάβραχα τ' Φιλουπάπου, ὅσου νὰ φτάκου. Κανιὰ βουλὰ φτάνου, μπαίνου μέσα κὶ γλιέπου ἕναν γερουντάκου π' κάθουνταν κατ' ἀπώνα πρᾶμμα σὰν κανόν' τ' Σκόντα κὶ τήραε κατὰ τοὺν οὐρανό.,

«Μπὰ π'νὰ τῶμπ'οὐ διάουλους μέσα τ',εἶπα. Δὲν τράει ἰσῶ στ' γῆς π' χανόμαστ',μόνε κτάει τὸν οὐρανό!»

—Ἔϊ, μπάρμπσ, τι' χουγιάζου, ἡ ἀφιντιά σ' εἶσι οὐ νταραβέρς ἰδῶ;

—Μάλιστα. Τὶ θελετε; μ' ἀποκρίνεται.

– Θέλου νὰ σ' ψάλλου τοὺν ἀναβαλλόμενου, γιατὶ ἐσὺ ἔδουκις τ' διάτα νὰ κὰν' τόσ' κάψα.

—Ὄχι.

—Πῶς ὄχι; 'Ισὺ δὲν εἶσι π' διευτύνς ἀποὺ δῶ μέσα τοὺν ἥλιου, κὶ τς βρουχάδες, κὶ τς ἀέρηδες κι' οὖλα τὰ στοιχειὰ τ' οὐρανοῦ;

Αὐτίνους, ἀντὶς γιὰ νὰ μ' ἀπουκριθῇ, γέλαγε.

—Τί γελᾶς, οὐρὲ ψονροτάμπαρου, τ' λιέου. Μπᾶ κὶ σ' πέρασε ἀπ'τν ἰδέα πῶς δὲν τοὺ ξέρμε ἰσὺ τὰ φταῖς οὖλα; 'Ιλόου σ' δὲν εἶσι πῶγραφτες ἀπ' τοὺν περασμένου Γεννάρ' στοὺν Καζαμία νὰ κὰν' κάψες;

—Ὄχι.

—Ἀμ ποιὸς εἶνε κείνους οὐ τρικέρς π' τᾶ γραφτε νὰ πάου νὰν τ' βγάλου τ' σκουταργιὰ ἀπ' τοὺ στόμα!

—Δὲν ξέρου.

—Καλά, κι' ἡ ἀφεντιά σ' τί εἶσαι;

—'Αστρονόμους.

—'Αστνόμους εἶπες; Κὶ τί φτιάνς μαθὲς ἰδῶ;

–Τράου τ' ἀστέργια μὶ τούτου τοὺ ντελιεσκόπιου.

—Κὶ τί καταλαβαίνς π' τὸ τρᾶς;

—Γλιέπου πῶς περπατᾶνε, ποὺ ποαίγνε...

—Τὶ λιές, οὐρὲ θεουτούμπ' ἀνθρώπ' εἶνε μαθὲς τ' ἀστέριο, γιὰ νὰ περπατᾶνε ;

—Περπατᾶνε σ' λιέου.

—Κὶ τὰ γλιέπς μαθὲς μ' αὐτίνου τοὺ μαραφετ' οὖλα;

—Ναῖσκι.

—Μπουροῦ νὰν τὰ ἰδοῦ κὶ γὼ νιὰ ψύχα;

—Ὄχι τώρα γιατ' εἶνε μέρσ. Τοὺ βράδ'.

—Ζῆσε μαῦρε μι νὰ φᾶς τριφῦλ'! 'Αμ' δὲ μ' λιὲς τώρα, καλὰ π' σὲ βρῆκα, ἔχου ἀκούσ' τς γραμματζούμενους νὰ γουματίζνε τοὺ πᾶσα ἕνα ἀστέρ' μὲ τοὺ εἴναυμά τ'. Ἄλλου τοὺ λιὲν Κρόνου, ἄλλου Ἄρη, ἄλλου Πούλισ...

—Ἔ, καὶ λοιπόν!

—Νό, ἤθελα νὰ σ' ἀρουτήσου τὰ γλὲπετε μαθὲς τόσου καλὰ μὶ τοὺ ντελιεσκόπιου, π' διαβάσαταν κὶ τὰ οὐνόματά τς ἀκόμα;

—Ποιὰ οὐνόματα ;

—Αὐτίνα πῶχνε τ' ἀστέρια.

—Μὰ ἐμεῖς τς δώκαμε αὐτὰ τὰ οὐνόματα.

—'Ισεῖς! Οὐρέ, χαρὰ στ' δλειὰ π' φκιάνετε!... 'Αμ σὰν εἶν' ἔτσι νὰ βαφτίζου τοὺ πᾶσα ἕνα ὅπως μ' ὀρέσ' γένμαι κὶ γὼ ἀστρουνόμους. Κὶ δὲ μ' λιὲς τώρα, πόσου θὰ βαστὰξ' ἀκόμα αὐτίν' ἡ κάψα :

—Θὰ βαστάξ' ὅπου νὰ πέσ' δρουσό.

—Οὐρέ!...Τώρα μῶδουκες κὶ κατάλαβα!... Κι' ἐδῶ π' τὰ λιέμε σναμεταξύ μας, δὲ γένεται κάνας τρόπους νὰ δροσιστοῦμε κανιὰ στάλα.

—Πῶς ὄχι!

—Ποιός, οὐρέ; Κρῖνε γλήγουρα...

- Νὰ πᾶτε στ' θάλασσα νὰ πάρετε τὸ μπάνιο σας.

—Τώρα μὶ φώτσες! Ἄει κατ' ἀγέμ γεροξεκουτιόρ' τ' διαόλ'!

Τοὺν ἐμούντζουσα κι' ἔφγσ, αὐτίν' ἡ ἀφλότμη ὅμους ἡ κάψα δὲ λιέει νὰ φύβγ' κανιὰ βουλά! Ταῦτα κὶ μένου γειά σ' κι' ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρνόγαλος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ο ὐαὶ οὐαὶ
καὶ ἀλλοίμον ἐμέ,
κοὶ γὰρ αἱ ἡμέραι
ἄγαν θελμαὶ
οἱ δὲ νὲξ
ζέων καὶ φλογεραί,
τὸ ὁποῖον
κλῖμα ἀχρεῖον!
Αἱ 'Αθῆν φλέγων
ὡσεὶ κσμίνιον
καὶ ὑμεῖς καιουμένων
δίκην λουμίνιον,
καὶ τηγανιζόμεθα
ὡσεὶ ὀψάρια
ἐπὶ τοῦ τηγάνεως,
ἤγουν δηλαδὴ θέσον μας ὀρίγανην,
γενικὴ τῆς ὀριγάνεως.
Δροσαλέα ἀνέμου πνοὴ οὐδαμοῦθεν φυσεῖ,
ἀλλὰ καὶ φυσῶσα ποσῶς μᾶς δροσεῖ,
ζεζεματισμένη γὰρ καὶ πυρίπνους ἐστί,
τὸ ὁποῖον
ὥσπερ ἀνελχουσα ἐκ τοῦ Ἅδεως τῶν καζανίων.
Ποσῶ; αὔρα, πανδοχοῦ δὲ φωτέα κοὶ λαύρα,
μᾶς ἔφαγε μελανὴ μαρμόγκα, κοινῶς σαύρσ,
ἤτοι αὔρσ, λαύρσ, σαύρσ,
καὶ τὰ χάλια μας τὰ κακὰ ψυχρὰ καὶ μαῦρσ.
Θὰ ὑπα.ἀγωμεν ὅλοι κε.αμένοι
ὥσπερ τοῦ Χαραμαντᾶ τὰς ἀγελᾶς,
καὶ θ' ἀποθνήξαμεν ἐκ ἀσφυξίαν
καὶ γὰρ συνωδὰ τὰς 'Αγκαθαγγελικὰς γραφάς,
ἐξαπέλυσεν ὁ Κύριος ἐπ' ἡμῶν θεομηνίαν,
φθασοῦσαντοῦαἰώνουτὴνσυντελείαν, τὸ ὁποῖον
θὰ ἠνάφσωμενόλοι κὶθὰ κορώσωμενόςδαδίον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΥΝΤΑΓΗ ΦΑΓΗΤΟΥ

Ἄχ δυστυχία μας! Ἔλεος, Κύριε, γιατὶ
χανόμαστε...
Ἀπὸ τὰ νύχια τῆς αἰχροκέρδειας
ξεγδεργόμαστε,
ἀπ' τὰ τραμβάγια καὶ τ' αὐτοκίνητα
κομματιαζόμαστε,
μέσα στὸν τέτζερη τῆς κυβερνήσεως
σιγοβραζόμαστε,
μὲ λίγες νότες καὶ διαβήματα
πιπεριζόμαστε,
μὲ ὑποσχέσεις κι' ἐλπίδας φρούδας
ἁλατιζόμαστε,
μὲ νέους φόρους κι' ὑπερτιμήσεις
καβουρντιζόμαστε,
μέσα στὸν κλίβανο τῆς πρωτευούσης
ξεροψηνόμαστε,
καὶ στὸ τηγάνι τῆς ἐκκρεμότητος
τηγανιζόμαστε,
ἀπ' τὴς Δυνάμεις στὴ Μικρασία
τσιτσιριζόμαστε
ἀπὸ τὴ γύμνια τῶν δεσποινίδων μας
φλογιζόμαστε,
ἀπ' τὴ χασοῦρα στὰ χαρτοπαίγνια
καψαλιζόμαστε,
ἂν καὶ μὲ Ραῦσσες πρὸς δροσισμόν μας
καψουρευόμαστε,
ἕνεκα πάντοτε τὸ φιλότιμο
τσικνιζόμαστε,
ἀπὸ τὸ λίβα κι' ἀπ' τὴς φρικώδες ζέστες
καιόμαστε,
καὶ μὲ τὸ λάδι τῶν ἑαυτῶν μας
ζεματιζόμαστε,
μὲ τοῦ Λόϋδ Τζώρτζ τὰ ἐγκώμια
καρυκευόμαστε,
καὶ ὡς ὑπόδειγμα γενναιότητος
σερβιζόμαστε,
καὶ μεταξύ μας ἐν τέλει τότε
ἀλληλοτρογώμαστε.

Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΦΟΝΙΚΟ

Ἔ, ρὲ Λυκαβητέ, κάνε στὴν μπάντσ, λέω,νὰ πάρω φόρα!... Νὰ πάρω φόρα γιὰ νὰ πάω νὰν τοὺς φονέψω ἀσκαρδαμιχτεὶ καὶ παραχρῆμα τοὺς κακούργους, ποὺ μὲ κάψανε ἀδυσώπητα καὶ μὲ κατασκευάσανε νὰ μὴ χωράῃ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι μου... Ὠχού, βρασμοὶ ψυχῆς!...

Τῶλπιζα ποτὲς ἐγὼ ἀπὰ τὰ σένα, ρὲ Μανιῶ μπαμπέσσα καὶ ἀνιστόρητη, νὰ πᾶς στὴν γκαρσονιέρα κεινοῦ τοῦ μπαγασάκια τοῦ Ἕσπερου καὶ νὰ μὲ καταντήσης τὸ σήμερον καρδινάλιο καὶ Μενέλεο τῆς Σπάρτης!..

Ἀμάν! ζαλίζουμαι ζαλίζουμαι ὄντας τὸ συλλογίζουμαι!...

Ἐγὼ νὰν τῆς ἔχω δώκει ψῆφο ἀμπιστοσύνης, ἐν λευκὸ τῆς ἀλειτούργητης, νὰν τὴν ἔχω διορίσει γενικόνε ντερβέναγα τῆς καρδίας μου μὲ ἀπόλυτη πληρεξουσιότης κι' αὐτὴ ἡ κανκάγια νὰ μὲ ἀπατεῖ ἀναφανδὸν καὶ ἐπαισχύντως!

Ἔ, ρὲ Θεέ, ποὺ κάθεσαι στὰ σύγνεφα ὀκλαδὸν καὶ σταυροπόδι, δὲν ἀνοίγεις ἕνα παρεθυράκι στὰ ἐπουράνια νὰ ἰδῆς τί στρσπατσάκι θὰ γίνῃ ἐδῶ στὴν πλάση σου! Ἐγώ,ρὲ Παντακράτορσ, ποὺ λές, κοιμώμανε ἥσυχος ἀπ' τὸ δεξὶ πλευρὸ πῶς ἔχω μιὰ γκομενοῦα ἔμπιστη κολλημένη ἀπάνω μου σὰ βδέλλα. Καὶ τὸ μαθαίνω τώρα ; 'Ανοίγω τὴν προχτεσινὴ «Σφαῖρα» καὶ γλέπω τὸν Ἕσπερο νὰ μοῦ γράφτῃ πῶς πῆγεή Μανιῶ μου στὴν γκαρσονιέρα του!

Τοὐλάχιστο νὰ μὴ μοῦ τῶγραφτε ἔτσι δημοσίᾳ, κατι τρωγόταν. Νὰ μὲ κάνῃς ὅμως ἔτσι χάλια, γιούχα καὶ ρεζίλη ἐνώπιο σ' ὅλη τὴν κενωνίσ, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ χωνέψω ποτές, ρὲ μάπα. Ἄντε μονάχα νὰ κάνῃς τὴ διαθήκη καὶ νὰ συμφωνήσῃς μ' ἕναν ἀργολάβο γιὰ νὰ μὴ σοῦ πόρῃ ἀκριβὰ στὴν κηδεία σου. Κι' ὕστερα κπρτέρα μου. Κι' ἂν δὲ σὲ στείλω αὔτανδρο νὰ πᾷ νὰ κάνῃς πορέα τοῦ μακαρίτη Λαντρῦ, ἔχεις ὅλο τὸ ἐλεύτερο νὰ μοῦ ξερριζώσῃς τρίχα τρίχα τοῦτο τὸ ἀσίκικο.

Ἀμή; Τί νόμισες ; Πέρι νὰ μὲ διαπράξῃ ἐμένανε κερασφόρο, γίνουμα καλλίτερα φασίστας κερασοφόρος κι'ἔρχουμαι μὲ τὴν κερασέα καὶ σοῦ κάνω τὸ κεφάλι φάβα ἔλαιον.

Ἄμ' ἐσυ πάλ', ρὲ ξιφτελισμένη καὶ λαοπρόσβλητη γιατὶ νὰ μοῦ τὸ σάξῃς τέτοιο κάζο; Νᾶχῃς ἀγαπητικὸ ἐμένανε, τὸ ὁποῖον ὁ μῆλος τῆς ἐριδος μέσα σ' οὖλα τὰ κορίτσα τοῦ σαντάν καὶ σ' οὖλες χηρευάμενες Ἑλλὸξ καὶ περιχώρων, καὶ σὺ νὰ πᾷς μ' ἄλλονε! Γιατί, ρὲ εἰκονομάχα ; Τί μοῦ λείπῃ δηλαδὴς;

Ντερβισόπαιδο μὲ τόνομα δὲν εἶμαι ; Τσίκα δὲ φουμαίρνω ;Στραβὰ δὲν τὸ βαίνω ; Κόκκινο ζουνάρι δὲ φοράω κι'ὅποιος μοῦτὸπατήσῃ ποθαίνει αὐτοστιγμές ; Ἤ μήμπως καὶ δὲν τὰ κόβω καλὰ τὰ σακογέλεκα; Τὸ λοιπὸν γιατὶ νὰ μὲ παρασημοφορέσῃς οὕτω πῶς, ρὲ ἑρμαφρόδιτη ; Ἐγὼ ἀπειριάκις σοῦ τῶλεγα :

Μαννάκι μου γκεντὲ γκεντὲ
δὲ θἄβρῃς ἄλλον σὰν κι' ἐμέ.

Ἀλλὰ ἐσὺ ὑγρὸν ἀγόρασες καὶ μὲ περιφρόνησες πλούσια, ρὲ φρασμασσόγα! Τώρα τὸ ξηγάω τὸ προαίσημα ποὺ εἶχα τὴν περασμένη βδομάδα. Εἶχα μαλεχτῇ σ' ἕνα γλήγορο καὶ βλέποντας γιὰ πρώτη βολὰ στὴ ζωή μου τὴ ἄπιστη τὴ ντάμα νὰ μοῦρχεται σωτέ, σκέπτηκα πῶς κάποια βρωμοδουλειὰ θὰ μοῦ σκαρώνῃς. Καὶ ὦ τοῦ θάγματος, κακοῦργα, μ' ἔκαψες! Μ' αὐτὸ τὸ παρατράγοδο, μοῦ καψάλισες τὰ τζιέρια ἐνδομύχως κι' ἡ καρδιά μου κατάντησε τὸ σήμερον ἕνα σηκοτόκι τηγανητό.

Μὴ στεναχουργιέσαι ὅμως καὶ θὰ μοῦ τὸ πλερώσῃς ἀκριβά. Βάστα μονάχα νὰ περάσουνε τοῦτες οἱ κάψες λιγάκι γιὰ νὰ μὴ μυρίσῃς γρήγορις. Κι' εὐτὺς θὰ ἐκστρατέψω στὴ συνοικία σου κι' ὅπου σὲ σμίξω χάθηκες! ... Ἠτακίνητο θὰ γένω καὶ θὰ περάσω ὁλοταχῶς ἀπὸπάνω σου.Καὶτὰ κομμάτιασουθᾶν τὰστείλω στημένο δέμα στὴ Μπολσεβικίσ, νὰ σ' ἐνταφιάσουνε στὰ στομάχια τους οἱ καννίβαλοι.

Ἀμὰν φαγοῦρες!...' Βαστᾶτε με, ρὲ ἀναγνώστηδες, γιὰ νὰ μὴν πάρῃ καὶ κανέναν ἄλλον ἀδίκως τὸ σκέδιο. Ξηγήθηκα ἑλληνοπρεπῶς ;

Ο ΒΛΑΜΗΣ